

ในวงแหวน
กว้าง

เลกวีย์

วันนั้นเธอไม่ใช่ของเขา |
แต่วันนี้...เขาจะไม่ปล่อยเธอไปอีกแล้ว |

ภาคหนึ่ง

บทนำ

“สวัสดีครับ ผมมีม เคารพคุณ วันแรกของวิชาบริหารความเสี่ยง ผมอยากทำความเข้าใจกับทุกคนก่อน วิชาที่ผมไม่มีสไลด์ ไม่อยากให้ทุกคนนั่งจด และผมไม่ใช่ผู้สอน วิธีเรียนของเรา หนึ่งอาทิตย์ก่อนคลาสผมจะอัปโหลดเคสที่จะใช้ในการอภิปรายไว้ในเว็บไซต์ ผมอยากให้ทุกคนไปอ่านทำความเข้าใจ แล้วเราจะเอาเคสนั้นๆ มาคุยกันในห้อง ถ้าไม่มีใครอ่านเคสมา วันนั้นก็เท่ากับว่าเราไม่ได้เรียนรู้อะไร วิชาที่ผมไม่มีเซ็กชั่อครับ แต่มีงานกลุ่มเก็บคะแนน เพราะฉะนั้นถ้าใครไม่ยอมมาเรียนแต่เพื่อนยอมให้อยู่ในกลุ่มด้วย ผมก็ไม่มีปัญหา ส่วนข้อสอบปลายภาคของเรา เป็นการวิเคราะห์กรณีศึกษาที่ทุกคนเอากลับไปทำที่บ้านหรือที่ไหนก็ได้ เปิดตำราค้นเว็บไซต์ ได้ทุกอย่าง ยกเว้นลอกเพื่อน แล้วเอากลับมาส่งผมภายในยี่สิบสี่ชั่วโมงเพราะเป็นข้อสอบที่ต้องการวัดผลของแต่ละคน ผมเชื่อในเกียรติของทุกคนว่าจะซื่อสัตย์ต่อตัวเอง ใครมีคำถามอะไรไหมครับ”

ดูเหมือนทุกคนยังอึ้งกับแนวการสอนของอาจารย์ที่มีรูปแบบการเรียนการสอนเดิมๆ เสียงกระซิบกระซาบจึงดังในห้องฟังไม่ได้ศัพท์ พรึม

รู้สึกเหมือนแขนโดนข้อศอกของเพื่อนกระชก เธอหันไปเลิกลืมมองอริมา เป็นเชิงถามว่ามีอะไร ก่อนก้มลงมองตัวหนังสือบนกระดาษที่อีกฝ่ายชี้ให้ดู

ถึงไม่เช็กชื่อหนูก็มาครบแน่นอนคะ โคตรหล่อ #ทีมรัก

พริมถลึงตาให้เพื่อนที่นั่งเอียงคอทำหน้าที่ชวนฝัน แม้จะเห็นด้วยกับสิ่งที่เพื่อนคิดแต่ไม่ใช่สิ่งที่จะบอกกันในเวลาที่อาจารย์ยื่นหางไปเพียงแค่นี้ไม่ถึงสองเมตร หวังว่าอาจารย์คงไม่สายตาวาย และไม่สามารถอ่านตัวหนังสือกลับหัวได้หรอกนะ

พริมสังเกตเห็นสองสาวที่นั่งอยู่แถวหน้า หนึ่งในนั้นเป็นเจ้าของดวงตาใสแจ๋วและมีรอยยิ้มพิมพ์ใจที่เขาสะดุดตาตั้งแต่ก้าวแรกที่เข้ามาในห้อง แม้ไม่รู้จักสนิทสนมแต่เขาค่อนข้างมั่นใจว่าเกี่ยวกับตัวเขา ซึ่งทำให้หอดยืมอยากรู้ไม่ได้ เสียงฮือฮาเรื่องรอยยิ้มของเขาดังมาจากในห้องทำให้พริมรีบปรับสีหน้าให้เป็นปกติ

“โอเค ถ้าไม่มีใครมีคำถามอะไร เรามาเข้าเรื่องของเร ความเสี่ยง... ยังไม่ต้องนึกถึงธุรกิจตอนนี้ละครับ มีใครอยากยกตัวอย่างความเสี่ยงเรื่องอะไรก็ได้ในชีวิตประจำวันไหมครับ”

น้ำเสียงเป็นกันเองของอาจารย์ทำให้นิสิตชายคนหนึ่งยกมือขึ้น ก่อนบอกว่า “ความเสี่ยงว่าจีบสาวแล้วจะแห้วครับ”

เพื่อนๆ ในห้องหัวเราะกันลั่น พริมอมยิ้มแล้วรีบบอกด้วยน้ำเสียงเป็นการเป็นงาน

“เป็นตัวอย่างที่ดีครับ หลายๆ คนน่าจะจะมีประสบการณ์ จะได้คุยกันง่าย เราลองมาวิเคราะห์กันดูว่าปัจจัยที่ทำให้แห้ว จีบไม่ติดมีอะไรบ้าง” พริมใช้หัวข้อที่ถูกหยิบยกขึ้นมาสอนต่อหน้าตาเฉย และทุกคนดูจะสนุกสนานกับการช่วยตอบ

“ไม่หล่อครับ”

“แบดบอย”

“แต่งตัวฉ่ำ”

“เล่นบอลตัวเหม็น”

“ไม่มีรถ”

“จับไม่เป็น”

“เจ้าผู้จับหลายคน”

เขาจดทุกคำตอบจากในคลาสไว้บนกระดาน โดยโยงลูกศรชี้ไปที่คำ
ว่าแห้ว ภูมิจริงจังและตั้งใจระดมความคิดไม่ต่างอะไรกับการทำหน้าที่
ที่ปรึกษาช่วยแก้ไขปัญหามีมูลค่าความเสี่ยงสูงของลูกค้า

พริมรู้สึกวุ่นวายสะกิดแขนอีกครั้ง เมื่อหันไปมอง อธิมาก็เอาปลาย
ปากกาชี้ตัวอักษรที่เขียนเพิ่มในกระดาน

เช่น หันหลังเขียนกระดานยังที่สุดๆ บ่ากว้างน่าชมมาก #ละลาย

รอบนี้พริมไม่เพียงใช้สายตาเตือนเพื่อน แต่คำว่ากระดานแผ่นนั้นน่าจะ
กำลังจะเก็บเข้าไปในช่องหลังสุดของแฟ้ม

“กำลังเขียนคำตอบเพิ่มเติมของเคสนี้อยู่รีบล่าครับ”

น้ำเสียงที่เหมือนดังอยู่ใกล้มากทำให้พริมเงยหน้า ไม่ลืมคิดว่ากระดาน
เจ้าปัญหาลงกับโต๊ะ นึกขอบคุณที่ด้านหลังของกระดานแผ่นนั้นอธิมาใช้ทด
ตัวเลขในชั่วโมงการเงิน ไม่ใช่รูปสเกตช์เสื้อผ้าอย่างที่เจ้าตัวชอบทำและพูด
มาตลอดสี่ปีว่าเรียนผิดคณะ

อาจารย์ภูมิไม่มีท่าทีโกรธที่ลูกศิษย์ในห้องแอบคุยกัน เขามอยิ้ม แต่
จับจ้องจดจ่อจะเอาคำตอบในเรื่องที่กำลังเรียนกันอยู่

“ลองยกตัวอย่างเพิ่มของเคสที่กำลังคุยกันหน่อยได้ไหมครับ” ภูมิ
บอกเสียงเรียบๆ ในขณะที่ห้องเงียบสนิท แอบหัวนกับยิ้มซิมซิมของ
อาจารย์ที่ทุกคนเดาไม่ถูกว่ากำลังจะทำอะไร

อธิมายังคงอึ้ง ทำตาโตจ้องอาจารย์อย่างตกตะลึง อาจารย์ภูมิอยู่ใน
รัศมีใกล้เกินกว่าที่สมองเธอจะประมวลผลหาคำตอบได้ถูก

“ผู้หญิงมีแฟนแล้วละ” พริมรีบตอบเพื่อให้สถานการณ์คลี่คลาย ไม่
อย่างนั้นอาจารย์อาจจะเอื้อมหยิบกระดานที่จัดไปอ่านคำตอบของเคสเองให้

ขายหน้าไปมากกว่านี้...สายตาที่สับสนเพียงชั่ววินาทีทำให้พริมน้ำร้อนผ่าว
จนต้องรีบก้มหน้าลงหลบสายตา

ก็มีเองก็รู้สึกประหลาดเหมือนมีกระแสพิเศษส่งถึงกัน ความรู้สึก
ตอนนี้ไม่ใช่เพียงสะดุดความน่ารักและรอยยิ้มกระจ่าง แต่ก็มีรู้สึกถูกชะตา
เหมือนคุ้นเคยกันมาก่อนหน้านี้...เขาไม่เคยเชื่อเรื่องโศลเมตหรือรักแรกพบ
แต่ดูเหมือนความรู้สึกที่เกิดขึ้นกับเขาตอนนี้เอาทฤษฎีอื่นมาอธิบายให้คนที่
เชี่ยวชาญการบริหารความเสี่ยงเช่นเขาเข้าใจไม่ได้ ก็มีรู้ตัวดีว่าเพียงแรก
สบตานิสิตสาวตรงหน้านี้ เขาก็เผชิญกับความเสี่ยงที่จะสูญเสียหัวใจและ
ความเป็นตัวของตัวเองไป

เมื่อรู้ตัวที่กำลังเป็นที่ผิดสังเกต ก็มีจึงรีบหันไปเขียนที่กระดาน
มีแผนแล้ว

หวังว่านี่คงไม่ใช่ลางบอกเหตุหรอกนะ...ด้วยความสามารถเฉพาะตัว
ที่ควบคุมอารมณ์ได้ดี ก็มีพยายามดึงสติกลับมาอยู่กับความรับผิดชอบตรง
หน้า

“ที่นี้ลองมาดูกันว่าปัจจัยไหนควบคุมหรือแก้ไขได้บ้าง” ก็มีถามต่อ
และนิสิตในห้องก็กระตือรือร้นช่วยกันคิดหาคำตอบอย่างดี โดยทุกคนช่วย
กันแบ่งรายการออกเป็นปัจจัยที่แก้ไขได้ไล่จากง่ายเป็นยาก จนถึงปัจจัยที่
อยู่เหนือการควบคุม โดยให้เหตุผลในแต่ละข้ออย่างละเอียด

พริมนและอธิมาสองสาวแถวหน้าก็ตั้งใจเรียน โดยพยายามอย่างยิ่ง
ที่จะไม่สบตากัน เพราะไม่อยากให้มีเหตุการณ์น่าหวาดหวั่นเกิดขึ้นอีกครั้ง

เวลาสำหรับการเรียนวันแรกหมดไปอย่างรวดเร็ว และก็มีก็บรรลุ
วัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้คือ การหัดให้นิสิตทุกคนมองรอบด้านและวิเคราะห์
ปัจจัยแวดล้อมต่างๆ ที่ละเรื่อง ก่อนเดินออกจากห้อง เขาอดไม่ได้ที่จะมอง
นิสิตสาวคนนั้นอีกรอบ...ถ้าเขาจับพริมนขึ้นมาจริงๆ อยากรู้ว่าปัจจัยไหนจะ
มีผลมากที่สุด หวังว่าคงไม่ต้องรับประทานแห้วหรือกะ

จากวันแรกพบ เวลาก็ผ่านไปหลายเดือนจนเกือบครบเทอม ภิรมตอบตัวเองไม่ได้ว่าอยากใช้เวลาผ่านไปช้าๆ หรือเร่งวันเร่งคืนให้ผ่านไปเร็วๆ ดี เขามีความสุขเหลือเกินที่ได้แอบมองนิสิตสาวเจ้าของรอยยิ้มกระจ่างที่เขา มารู้ภายหลังว่าเธอชื่อ ภิรม

ภิรมเป็นเด็กเรียนดี ถ้าไม่มีอะไรผิดพลาดเธอจะคว้าเกียรตินิยมอันดับหนึ่งไปครอง นอกจากตั้งใจเรียนแล้ว เธอยังทำกิจกรรมหลากหลายเป็นที่รักของเพื่อนและเป็นที่เอ็นดูของอาจารย์ ภิรมได้แต่ห้ามใจไม่ให้แสดงออกเกินเหตุ โดยเฉพาะเมื่อเธอและเพื่อนๆ มาปรึกษาเกี่ยวกับเนื้อหาวิชานอกเวลาสอน ด้วยฐานะอาจารย์พิเศษในตอนนั้น ภิรมทำอะไรไม่ได้มากกว่าที่เป็นอยู่ เขาได้แต่หวังว่าการที่เขาขอเวลาจะไม่ทำให้อะไรเสียหายไป

๑

“ชอบเธอพี่”

ชายหนุ่มร่างสูงมาดเฉียบในชุดสูทสีเทาเข้มที่ยืนเหม่อพิงกรอบกระจกห้องพักอาจารย์สะดุ้งเล็กน้อย ปรายตาตำหนิคนที่มาด้านหลัง นอกจากจะเดินเข้ามาเงิบๆ ไม่ให้ลุ่มให้เสียงแล้ว ยังทำตัวรู้ดีว่าเขากำลังมองตามเงาของใครบางคนที่นั่งรวมกลุ่มกับเพื่อนๆ อยู่ด้านล่าง

“ชอบก็จีบสิ สอนวันสุดท้ายแล้วนี่ มายืนทำหลอเป็นพระเอกมิวสิกอะไรวะอยู่ตรงนี้ รอมมาได้เป็นหอม หรือเป็นเพราะหน้าที่มันค้ำคอ”

แม้คู่สนทนาจะตีหน้านิ่งเฉย ไม่ตอบโต้ แต่ผู้อาวุโสน้อยกว่าก็ยังตีหน้าทะเล้น ไม่ละความพยายามจะล้วงความลับ

ปกติไม่มีใครกล้าเหยียดหนุ่มหล่อสุดซิม ทุกคนรู้ดีว่าคณอย่าง ภิรม เศรษฐการ แม้ไม่ทำตัวหยิ่งจัดจนคนไม่กล้าแตะ แต่ก็ไว้ตัว ไม่ใช่เพื่อนเล่นที่คนแปลกหน้าจะกล้าเหยียด ซึ่งอนุวัฒน์เอง ถ้าอยู่ในฐานะรองหัวหน้าภาคที่เชิญอาจารย์พิเศษมาสอนก็คงไม่บังอาจหาเรื่องใส่ตัว แต่ในฐานะลูกพี่ลูกน้องที่โตตามกันมา เป็นคนในสกุลเศรษฐการเช่นเดียวกัน แม้จะถูกหาว่า

แต่ แต่วันนี้เขาต้องรู้ให้ได้

“ตาดังนี้พี่ คนนี้ดังไปถึงนอกคณะ สวย เก่ง โกะะ ไมเวอร์ เด็กกิจกรรม มีน้ำใจ น่ารักครบสูตร หรือเด็กไป ถ้าพี่...”

“เขามีเจ้าของแล้ว” ก็มตัดบทเสียงนิ่งๆ ไม่ละสายตาจากร่างเล็ก ด้านล่างราวกับจะเก็บภาพนี้ไว้ในความทรงจำ...วันนี้หน้าที่ในฐานะอาจารย์พิเศษสิ้นสุดลง หลังจากนั้นเขาจะไม่ได้อำนาจเหมือนเด็กหนุ่มริ้กแอมมอองสาวที่หมายตาแต่ไม่กล้าแสดงตัว

“เฮ้ย! ไรวะ พี่ก็มยอมแพ้อะไรกับเด็กเมื่อวานซืน พัพพิเลิฟปะ จีบแข่งเลยสิ”

อนวัณน์วิวยายอย่างไม่ได้ตั้งใจ...คนอย่างพี่ก็มที่เขารู้จักไม่ยอมปล่อยอะไรผ่านไปง่ายๆ ตั้งแต่เกิดและโตมาด้วยกัน จนทั้งคู่อยู่ในวัยฉกรรจ์ พี่ชายที่แสนจะห่วงเนื้อห่วงตัวมีแฟนนับคนได้ ทั้งที่มีสาวๆ กรีดกราดกันทั่วเมือง แต่กลับไม่เคยทิ้งมาดคุณชายแล้วชื่นชมหญิงสาวคนไหนอย่างออกหน้าออกตา

“นานทีพี่จะยอมรับว่าบ๊ิง เตรียมชั้นหมากไปเลย เตี่ยผมบอกป้าภาให้”

ก็มชะงัก หันหน้ากลับมามองผู้มีศักดิ์เป็นน้องชาย หยุดคุดก่อนถอนใจ “ไม่ทันละ มีคนเขาตัดหน้าไปก่อน”

“หา! เด็กแต่งงานแล้วเหออ ยังเรียนไม่จบเลยนะ” อนวัณน์ร้องเสียงหลง ตกใจข้อมูลใหม่ที่ได้รับ

“หมั่นแล้ว” เสียงนั้นเบาลงเล็กน้อย...ก็มนี้ก็เสียตาย เสียตายมาก เขาเข้าไปจริงๆ ขาวที่รับทราบมาทำให้เขานึกเสียใจ เพราะดูเหมือนความสัมพันธ์ของเธอเพิ่งจุดหน้าในทอมที่ผ่านมานี้เอง ถ้าจังหวะเวลาและภาระหน้าที่ไม่จำกัดการแสดงออก ถ้าเขาไม่ใจเย็นและแสดงตัวให้เธอเห็นชัดเจนว่าสนใจเธอมากแค่ไหน บางทีตอนจบของเรื่องอาจจะไม่ออกมาเป็นเช่นนี้

“ส่งคนไปสืบมาแล้วว้าจัน เอ่อ...แต่ก็แค่หมั่นปะ ไม่ได้แต่งเสียหน่อย

จริงๆ ...” น้ำเสียงเศร้าของผู้เป็นพี่ ทำให้น้องชายอดเห็นใจไม่ได้

“พอเถาะอู ขอบใจที่เป็นห่วง แต่แยงคนที่เขามีกุหลาบอยู่แล้ว สุภาพบุรุษเขาไม่ทำกัน” คนเป็นพี่ชายตัดบทถือกรอบกลางมองปราม แต่ก็ทำได้หยุดความพยายามของผู้เป็นน้องได้ไม่

“เฮ้ย! พี่อย่าเพิ่งท้อสิ หมั้นได้ก็ถอนได้ พี่ก็ให้คนคอยตามข่าวเรื่อยๆ สิ เพื่อเขาไม่ได้ลงเอยกันจริงๆ พี่จะได้...”

“อู...”

แม้จะเป็นแค่เสียงนิ่งๆ และไม่ได้พูดอะไรต่อ แต่อ่อนไหวมันก็ยกมือยอมแพ้ ถอยหลังไปสองก้าว ในฐานะคนคุ้นเคยกันดี เขารู้ดีว่ามาถึงจุดที่เขาล้ำเส้นผู้เป็นพี่ชายไม่ได้แล้ว

ภีมมองหน้าจ้อยๆ ของน้องชาย “ขอบใจที่เป็นห่วง แต่คงไม่ตามละ พี่ชายคนนั้นโหดดี เขาคงหวงมาก พี่หญิงได้ทุนไปเรียนต่อ เลยให้แม่ไปขอหมั้นแล้วจะตามไปเรียนด้วยกัน ได้เพชรไปเขาคงไม่ปล่อยให้หลุดมือง่ายๆ”

ตัดใจ...หมดเวลาตั้งหน้าตั้งตารอบ่ายวันศุกร์เพื่อหาข้ออ้างมามหาวิทยาลัย น่าซึ้งนัก หนุ่มโสดในฝันของสาวๆ ทั่วเมือง ที่แม่ภายนอกจะฉาบด้วยมรดกซึมของผู้บริหารและอาจารย์พิเศษ แต่ข้างในเขาซุกซ่อนหัวใจของเด็กหนุ่มที่เหมือนมีฝูงผีเสื้อบินกระพือปีกอยู่ในอกกว้างเมื่อขับรถเข้ามาในเขตมหาวิทยาลัย...ภีมไม่เคยเชื่อเรื่องพรหมลิขิต แต่แค่แวบแรกที่เขาสบตากับเด็กสาวคนนั้น เขาก็ละลายจากเธอไม่ได้อีก เขาเป็นคนถูกใจคนยาก และรู้สึกเหมือนกำลังรอคนที่ใช่มาตลอด เมื่อได้เจอคนที่รู้สึกว่าเป็นตัวจริงที่กำลังเฝ้ารอ แต่กลับไม่เป็นไปตามที่หวัง

ตาสบกันอีกครั้งผ่านกระจกเพียงชั่ววินาที ก่อนที่เด็กสาวจะเป็นฝ่ายหลบตาไป ทำให้ภีมเดินถอยมาจากหน้าต่างบานนั้น

ภีม พอได้แล้ว กลับสู่ความเป็นจริงเสียที มันเป็นแค่ความหลงใหลในรูปลักษณ์ภายนอกชั่ววูบ...เขابอกตัวเอง ทั้งที่ใจไม่เชื่อตามนั้น

ลาก่อนครับพริม

“เฮ้ย! นั่นอาจารย์ก็มีกับอาจารย์อุปะ ที่ยืนอยู่ข้างบนนั่น”

“ซัวร์ดี ออราความหล่อมันสะท้อนกระดิ่งกระจก แวไปแวมา”

เสียงจากหัวใจในกลุ่มสาว ๆ ที่ยืนอยู่ด้านล่างทำให้ทุกคนเงยหน้ามองไปยังหน้าต่างห้องอย่างพร้อมเพรียงกัน จากนั้นเสียงกรี๊ดกร๊าดก็แว้วแว้วดังสนั่น

“เนี่ย...ก่อนอาจารย์ก็มีมาก็คิดว่าอาจารย์อุน่ารัก เป็นกันเอง ซัวญใจ ชาวคณะ เสียหายที่อาจารย์อุมีแม่แอมของเราอยู่แล้ว นี่ถ้าไม่ใช่แม่แอมฉันนี่จีบแข่งไปแล้ว”

ดร. เอมมิกา หรือแม่แอมของสาว ๆ เคยเรียนอยู่ที่นี้ ก่อนจะได้รับทุนคณะไปศึกษาต่อแล้วกลับมาเป็นอาจารย์ เนื่องจากอายุไม่ห่างจากลูกศิษย์สาว ๆ มากนักจึงสนิทสนมและเป็นที่ปรึกษาประหนึ่งพี่สาวทั้งเรื่องเรียนไปจนถึงเรื่องส่วนตัว เป็นที่รักของลูกศิษย์และเป็นที่หมายปองของ ดร. อนุวัฒน์ เศรษฐการ ที่ออกตัวแรง จีบอย่างเปิดเผย ฝากลูกหยอดผ่านทุกคน

“อาจารย์เขาเป็นพี่น้องกันนี้ นามสกุลเดียวกัน ยีนโคตรดีเลยตระกูลนี้ คนหนึ่งน่ารักก็รักก็หล่อใส ส่วนอีกคนก็โคตรเท่ หล่อสามภพสามชาติจริงๆ”

“เออ อาจารย์ก็มีเป็นผู้ชายที่ใสสุทได้เท่ที่สุด บากว้างน่าชบจริงๆเลย” พุดพลางชบ่าเพื่อนข้างๆ ทำหน้าพริ้มผินกลางวัน

“เห็นอาจารย์เดินในลานจอดรถ เหมือนได้ดูถ่ายทอดสดปารีสแฟชั่นวีคฝ่ายชาย” อีกเสียงหนึ่งเสริมขึ้นมา

“ว่าแต่ไม่เคยได้ข่าวอาจารย์ก็มีคองสาวที่ไหนเลยนะ หรือ...หรือว่าอาจารย์จะเป็นไม้ป่าเดียวกัน”

“กรี๊ด! แกนี่...ถ้าเป็นนั่นจริงเรียกว่าเสียชีวิตทรัพยากรของโลกเลยนะ เด็กหน้าตาดีออกมาเกิด ต้องหลอกให้ไปบริจาคสเปิร์มเก็บไว้”

“เพ้อๆ พวกแกนี่...ซัวร์ อาจารย์แมนมาร้อยเปอร์เซ็นต์ ฉันรับประกัน”

เสียงที่ฟังดูพ้อฝันของสาว ๆ สลับกับเสียงหัวเราะและเสียงโห่ของ
กลุ่มหนุ่ม ๆ ที่นั่งบริเวณโต๊ะม้าหิน ทำให้บรรยากาศหน้าตึกเรียนคึกคักเป็น
พิเศษ

อธิมาเหลือบมองไปด้านบน ก่อนใช้ข้อศอกกระทุ้งเพื่อนข้าง ๆ แล้ว
พูดเบา ๆ ให้ได้ยินกันสองคน “ฉันว่าอาจารย์ก็มีเค้ามองแกว่าะพริม”

พริมทำหน้าที่เหลอ สายหน้าอย่างไม่เห็นด้วย ก่อนตอบเพื่อนสนิทกลับ
ไปเบา ๆ “บ้าแล้วเอ็ง ฉันรู้ว่าแกมันเห่อเพื่อน แต่อันนี้ฉันว่าแกว่าเวอร์”

เอ็งยกคิ้ว “จริงๆ ตอนแรกฉันก็โคตรหวั่นไหว เพราะคิดว่าอาจารย์
เค้ามองฉันตั้งแต่เรียนวันแรก ฉันแอบดูที่ไรเค้ามองอยู่ทุกที่ แต่สายตา
เค้าไม่ได้อยู่ที่ฉัน ก็มีแต่แกนี่แหละที่ตัวติดกันตลอดเวลา เค้ามองแกซัวร์
ร้อยเปอร์เซ็นต์”

“แกนี่เพี้ยนละ ระดับอาจารย์ก็มีหรือจะมามองเด็ก ๆ อย่างพวกเรา”
พริมพูดพลางเงยหน้ามองด้านบน สายตาที่สบกันชั่ววินาทีทำให้เธอสะดุ้ง
ก่อนรีบหลบตาลงกระซิบกับเพื่อน “ช่วยละ ฉันว่าอาจารย์เค้ารู้ว่าเรานินทา
เค้าอยู่ เค้ามองมาพอดี เฮ้ย! ดูดิ เค้าหายไปละ”

“สรุปว่าแกไม่สน” อธิมายังไม่ละความพยายาม

“บ้าแล้วแก ฉันยืนยันว่าอาจารย์เค้าไม่ได้คิดอะไร”

“แน่ละสิ แกมันไม่มีตาไว้มองผู้ชายคนอื่น แกมีที่ได้อยู่ทั้งคน แต่เอา
จริงนะ ถ้าพี่เต้เหมือนรถสปอร์ตซึ่งปราดเปรียว สาวเหลียวหลัง อาจารย์ก็มี
นี่เหมือนเครื่องบิน มาเหนือเมฆ ปลอดภัย นิ่ง ไปไกลได้ทุกที่”

แม้พริมจะเห็นภาพตามที่เพื่อนบอก แต่ก็ตัดบท “แต่เครื่องบินตกก็
ตาย โอกาสรอดน้อยนะแก เฮ้ย! ฉันก็บ้าตามแกไปด้วย เอาเข้าไป เต๊ย
ใครได้ยินคิดว่าพวกเราเรียนอักษรแทนบัญชี ช่างเปรียบเปรย พอเหอะ
พี่เต้ก็ตีพ้อแล้ว ฉันไม่ต้องการอะไรที่ดีกว่าครอบครัวเล็กๆ พ่อ แม่ ลูก
ไม่ต้องโดดเด๋นอะไร”

“ยะ ว่าแต่ทำไมเกริบหมั่นั่นกันนะ ฉันบอกแล้วว่าอย่าเพิ่งผูกมัด

ตัวเอง”

“ฉันก็ไม่อยากรีบ แต่พ่อไม่ค่อยสบาย แม่ฉันก็อยากให้พ่อสบายใจ แล้วตัวพี่ตัวเองก็อยากให้พ่อแม่ฉันมั่นใจว่าถ้าไปเรียนต่อด้วยกัน เขาจะดูแลฉันให้”

“ไม่รู้ดี พี่เตนี่ก็ดีนะ คือจับแกได้ทันทดี แต่ฉันยังตงตงๆ เหมือนมีอะไรที่แบบ...ไม่รู้ดี เหมือนคนนี่ยังไม่ใช้สำหรับแก”

“แกมันห่วงเพื่อน เลยไม่ยอมมีแฟนเสียที พี่เต้เคยน้อยใจหลายที เรียกแกว่าแฟนผู้หญิงของฉัน”

“แหม ปากอย่างนี้มันน่าเชียวไหมเนี่ย”

“ขอบคุณนะเอง เต้ยวเรียนจบไม่ได้เจอกันทุกวัน ฉันคงคิดถึงแก”
สาวน้อยดึงมือเพื่อนมาจับไว้

“เออ ไม่ต้องห่วง ฉันไม่ปล่อยให้แกคิดถึงฉันนานหรอก” อธิมาบอกให้เพื่อนสบายใจ

“สัญญา”

“ได้เลย”

๒

ห้าปีผ่านไป

“คุณกิมคะ บ่ายนี้ไม่มีประชุมอะไรแล้ว คุณกิมจะออกไปไหนไหมคะ”

เลขาฯ สุนัขวัยถ้าม

จินดาทำงานประกบคู่กันมาตั้งแต่สมัยกิมเริ่มก่อตั้งบริษัทเล็กๆ ยังไม่เป็นรูปเป็นร่างดีนัก เป็นคนที่พ่อของกิมส่งมาเป็นพี่เลี้ยงคอยช่วยงานเบื้องหลังให้ลูกชาย และเธอก็ทำหน้าที่ได้สมกับที่ได้รับควมไว้วางใจ

“ไม่ครับ คุณจินามีอะไรให้ผมเซ็นเพิ่มรีเปลา” ชายหนุ่มส่งแฟ้มเอกสารคืนให้เลขาฯ รับไป

“เอกสารเรียบร้อยหมดแล้วค่ะ แต่เดี๋ยวจินขอรบกวนเวลาคุณกิมสิบนาที ช่วงที่คุณกิมไปดูงานต่างประเทศ ทางฝ่ายบุคคลรับคนมาแทนคุณนहीं้องเขาทำงานมาได้อาทิตย์หนึ่งแล้ว จินเลยอยากให้เรารายงานตัวกับคุณกิมค่ะ”

“อ้าว ตอนแรกผมบอกทางบุคคลว่าสัมภาษณ์รอบสุดท้ายผมขอฟัง

ด้วย”

เสียงซิมรินั้นไม่เชิงต่อว่า แต่ก็ไม่ถึงกับพอใจ

“จันทราบคะ แต่งานฝั่งต่างประเทศเร่งมาก อยากส่งมอบงานก่อน
คุณนทีจะไปประจำการที่สาขา และคนนี้ ดร. เอมมิกาเป็นคนแนะนำมาเอง”

“แอม์เธอครับ” ภิรมเล็กคิ้ว สีหน้าแปลกใจ

เอมมิกา ภรรยาของอนุวัฒน์ญาติผู้น้องของเขาเป็นกรรมการและมี
หุ้นอยู่ในบริษัทก็จริง แต่ส่วนใหญ่เจ้าตัวเอาตัวเธอน้อยอยู่กับงานวิชาการที่
มหาวิทยาลัย และนานที่ปีหนถึงจะสนใจงานที่บริษัท นี่เป็นครั้งแรกที่เธอ
ได้ยืนยันว่าเอมมิกาใช้สิทธิ์ในการฝากเด็กเข้าทำงาน

“คะ ดร. แอมส่งประวัติมา แต่บอกให้จัดการไปตามระเบียบ จินเห็น
ว่าดีเลยส่งต่อไปให้แผนกบุคคล ยังไงลองคุยดูนะคะ ถ้าคุณภิรมไม่ชอบ
คุณสมบัติ ตอนนี้เป็นช่วงทดลองงาน ยังสัมภาษณ์คนเพิ่มได้” จินดาสรุป
จบตามแบบฉบับเลขานุการ มีอาชีพ

“ได้ครับ คุณจินเชิญเขามาได้เลย”

เสียงเคาะประตูเป็นจังหวะ ทำให้ภิรมที่กำลังดูความเคลื่อนไหวใน
ตลาดหุ้นแงยหน้าจากจอคอมพิวเตอร์ เขาหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา พลัง
บอก

“คุณจินเข้ามาเลยครับ ขอเวลาผมสองนาที่ครับ”

ก่อนลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว กดหมายเลขของโบรกเกอร์เพื่อแจ้งคำสั่ง
ซื้อขายแล้วเดินไปที่ริมหน้าต่าง หันหน้าออกไปทางกระจก

จินดานำพนักงานคนใหม่ไปที่ชุดรับแขก ก่อนบอกว่า “นั่งรอคุณภิรม
ตรงนี้นะคะ พี่สิมทำสำเนาเอกสารจากฝ่ายบุคคลมาด้วย เตี่ยวพี่มา”

“ขอบคุณมากคะคุณจิน” ฝ่ายที่อาวุโสน้อยกว่ายกมือไหว้อย่าง
นอบน้อม ก่อนที่อีกฝ่ายจะรีบออกไปจัดการเอกสารด้านนอก

พริมนมองร่างสูงใหญ่ที่ยืนอยู่อีกมุมหนึ่งของห้อง... จากด้านหลัง อาจารย์ภิมในชุดสูทสีเข้มยังดูดีชวนฝันไม่ต่างจากวันวานที่กลุ่มเพื่อนสาว ๆ เคยแอบเฝ้ามองทุกครั้งที่อาจารย์มาสอน นับตั้งแต่คาบเรียนสุดท้ายก็ไม่มีใครเห็นอาจารย์ภิมที่คณะอีกเลย ชาวแว่วมาว่าอาจารย์ขอถอนตัวจากตำแหน่งอาจารย์พิเศษเพราะติดภารกิจส่วนตัว สาว ๆ ที่ยังไม่เคยลงเรียนวิชาอาจารย์ภิมต่างผิดหวังไปตาม ๆ กัน ได้แต่แอบตามข่าวหน้าสังคม แต่ข่าวของอาจารย์ภิมมีน้อยจนหลายคนบ่นอุบ

ความหลังในวัยเยาว์ทำให้เธออมยิ้ม นึกถึงความสนุกสนานไร้พันธะของวัยเรียน แต่แล้วรอยยิ้มเศร้าก็กลับมาแทนที่เมื่อ นึกถึงความผูกพันของเพื่อนเก่าที่ไม่มีทางกลับมา

ใบหน้าสวยหวานก้มลงอ่านเอกสารในมือ ประวัติการทำงานของเธอเว้นช่วงไปพักใหญ่ ทำให้เธอหนักใจกับการเริ่มงานอีกครั้ง โชคดีที่อาจารย์เอมมิกาหรือแม่แอมป์ของเธอเป็นธุระแนะนำให้เธอมาสมัครงานที่นี่ พริมนไม่อยากจะเชื่อว่าเป็นเด็กเส้น แต่เธออยู่ในจุดที่ไม่มีทางเลือกมากนัก เธอไม่คาดหวังว่าอาจารย์ภิม หรือคุณภิม เศรษฐการ ในฐานะผู้อำนวยการบริษัทจะจำนลิตตัวเล็กๆ คนหนึ่งได้ หวังว่าการรายงานตัวครั้งนี้จะผ่านไปได้ด้วยดี

ภิมกดวงโทรศัพท์ นึกดีใจที่เขาถูกคิดและเช็กได้ทันเวลา ในจังหวะที่ตลาดหุ้นผันผวนเช่นนี้ ความผิดพลาดเพียงเสี้ยวนาที่สร้างความเสียหายได้อย่างมากมาย ชายหนุ่มเก็บโทรศัพท์เข้ากระเป๋า ก่อนหันกลับไปมองทางชุดรับแขกที่จินดาพาพนักงานใหม่มานั่งรอ ภาพที่เห็นทำให้เขาชะงัก แทบไม่เชื่อสายตาตัวเอง

พนักงานใหม่ที่นั่งเอกสารรอเขาอยู่ไม่ใช่คนแปลกหน้าที่ไหน

ที่ผ่านมาในชีวิตตั้งแต่พ้นช่วงวัยรุ่น ภิมทำสิ่งต่างๆ อย่างมีหลักการและเหตุผล ทุกอย่างผ่านการคิดไตร่ตรอง มีที่มาที่ไปเสมอ แต่มีสิ่งหนึ่งที่เขาทำลงไปโดยไม่อาจหยุดตัวเองได้คือหลงรักและอกหักเพราะเด็กสาวคน

นั่น การถอนตัวจากการเป็นอาจารย์พิเศษเพราะเด็กสาวคนหนึ่งทำให้เขา
อยากหัวเราะความไร้สาระของตัวเองนัก...แต่เขาก็ทำมันไปแล้ว

อย่างไรก็ตามการควบคุมปัจจัยความเสี่ยง การให้คำปรึกษาทางธุรกิจ
ทั้งภาพรวมและเชิงลึกเพื่อจะได้ตัดสินใจว่าจะรุกอย่างมั่นใจหรือจะหยุดการ
ดำเนินงานก่อนความเสียหายจะเพิ่มมากขึ้นก็เป็นสิ่งที่ภีมถนัด เพราะฉะนั้น
เขาจึงนำมาใช้กับตัวเองในยามที่จำเป็น

สิ่งที่ทำไปแล้ว ภีมเลือกดีแล้ว และไม่เสียใจ เขาเชื่อในการตัดสินใจ
ของตัวเองเสมอ

เหมือนกำลังถูกจ้อง...พริบแวงหน้าจากเอกสารเมื่อเห็นอดีตอาจารย์
ที่ปัจจุบันดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่นั่งมองอยู่ เธอจึงรีบลุกขึ้นยกมือไหว้

‘หรืออาจารย์จะจำเราได้ สายตาที่มองมาไม่เหมือนกับมองคนแปลก
หน้า’

ภีมรับไหว้ พยายามปรับสีหน้าให้เป็นปกติ ตาของทั้งสองสบกัน
เหมือนครั้งสุดท้ายเมื่อห้าปีก่อน เพียงแต่ครั้งนี้เขาเป็นคนหลบสายตาสบาย
เอง...ประหม่า ไซ้...เขากำลังประหม่า ครั้งสุดท้ายที่รู้สึกประหม่ามันคือเมื่อ
โหวกัณนะ...รู้สึกเหมือนเป็นเด็กหนุ่มที่ใจเต๋นแรงเมื่อเจอรักเก่ากลับมาอีก
ครั้ง

ชายหนุ่มยกมือเสยผมแก้เก้อ หนึ่งไปอืดใจก่อนเดินตรงมาที่ชุดรับแขก
ผายมือให้หญิงสาวนั่งลง “เชิญนั่งครับ”

ก่อนที่จะพูดอะไรต่อ เสียงเคาะประตูหน้าห้องดังขึ้นก่อนจินดาจะ
ผลึกเข้ามา

“อ้าว คุณภีมคุยเสร็จพอดี จินเอาเอกสารของฝ่ายบุคคลมาให้คุณ
ภีมช่วยเซ็นด้วยค่ะ” เธอบอกพลางส่งเอกสารให้ “เดี๋ยวจินให้แม่บ้านจัด
เครื่องดื่มมาให้ รับประทานดีค่ะ คุณภีม คุณพริม เอ๊ะ ชื่อคล้ายกันจริง”

จินดาพูดยาวอย่างคนช่างเจรจา ในขณะที่คนชื่อคล้ายกันสบตากับ

เวบหนึ่งอย่างไม่ได้ตั้งใจ

“ขอบคุณค่ะคุณจิน แต่พริมขอไม่รับดีกว่าค่ะ อีกเดี๋ยวที่ฝ่ายมีประชุม คงจัดกาแฟไว้ ดื่มหลายแก้วเดี๋ยวคืนนี้คงไม่ได้นอน” หญิงสาวยิ้มหวานให้จินดาโดยไม่รู้ว่าไม่มีใครบางคนลอบมองอยู่

จินดาหันไปมองทางผู้เป็นนายแล้วสะดุดกับอาการประหลาด รอยยิ้มมุมปากของคนหน้าขริ้ม ตาเป็นประกายเหมือนเด็กหนุ่ม ไม่ใช่พ่อเสีย ยิ้มยากที่ทุกคนเกรงใจ...ดูเหมือนเจ้าตัวจะรู้ว่าสีหน้าที่หลุดออกไปคงไม่ปกตินัก จึงพยายามเก็บอาการไว้

“ไม่ดีกว่าครับ ผมก็เพิ่งตีไปเมื่อสักครู” ชายหนุ่มบอกเสียงหนึ่ง ด้วยความเป็นมืออาชีพที่ต้องเก็บความรู้สึก ไม่เผยให้ฝ่ายตรงข้ามรู้ถึงสิ่งที่เขากำลังคิด ทำให้ยิ้มตั้งหลักได้และพยายามทำตัวเองให้ดูปกติ...แค่ดูเหมือนปกติ แต่ในใจยังหวั่นไหวอย่างไม่น่าเชื่อ ในฐานะนักวิเคราะห์ความเสี่ยง ภูมิภาคไหนในหัวถึงผลต่างๆ ที่จะตามมาจากการรับคนที่ยังคงมีอิทธิพลต่อความรู้สึกของเขาเช่นนี้เข้าทำงานในตำแหน่งที่ต้องรายงานกับเขาโดยตรง แลกเปลี่ยนความเห็น และบางครั้งต้องเดินทางไปติดต่อกันร่วมกัน

“โอเคค่ะ ถ้าอย่างนั้นจินขอตัวนะค่ะ เตี้ยขอไปตามงานเรื่องสัมมนาที่หัวหินก่อน” เธอบอกก่อนเดินหลบออกไปดำเนินการเรื่องอื่นต่อ ตามประสาเลขานุการที่ต้องประสานงานกับทุกฝ่าย

ทันทีที่จินดาออกจากห้องไป เสียงต่างๆ ในห้องก็ดูจะเงียบลงไปพร้อมกัน น้อยครั้งนักที่ผู้ชายมาดมั่น ทุกอย่างต้อง ‘เป๊ะเวอร์’ อย่างยิ้มอยู่ในสถานการณ์ที่วางตัวไม่ถูก เพราะปกติเขามักเป็นฝ่ายต้อนให้คนอื่นจนมุมเสียมากกว่า

“เอ่อ...” พริมเป็นฝ่ายทำลายความเงียบ

“ได้ข่าวว่า ดร. เอ็มมิกาแนะนำคุณมา” เมื่อกลับมาเป็นตัวของตัวเองอีกครั้ง ก็มึนจึ่งเอ่ยถามเสียงขริ้มเพื่อเริ่มบทสนทนา พลางก้มหน้าอ่านประวัติการเรียนและการทำงานของหญิงสาวที่อยู่ในมือ

“ค่ะ ดร. เอมมีกาเป็นอาจารย์ที่ปรึกษา เผอญูอาจารย์ทราบมาจาก ดร. อนุวัฒน์ว่าที่นี่กำลังต้องการคน เลยแนะนำให้ดิฉันมาสมัคร”

ก็มีเหมือนที่เธอใช้ความคิด ชื่อของอนุวัฒน์ในบทสนทนาทำให้เธอคิดถึงไม่ได้ว่าหรือเรื่องนี้จะไม่ใช่เหตุบังเอิญ... เพราะโตมาด้วยกัน เขาจึงทราบดีว่า อนุวัฒน์ เศรษฐการ เป็นเจ้าพ่อแผนการตัวง ในขณะที่ยังมีทัศนคติการวิเคราะห์ความเสี่ยง ก็ศึกษาปัจจัยแวดล้อมอย่างรอบคอบเพื่อให้ธุรกิจดำเนินไปได้อย่างราบรื่นไม่สะดุด อนุวัฒน์ก็เป็นนักวางแผนที่ชอบ High Risk High Return ความเสี่ยงสูง ที่อาจจะได้ผลตอบแทนสูงลิ่วหรือถ้าพลาดก็ล้มไม่เป็นท่า... การส่งหญิงสาวที่เขาเคยรู้สึกพิเศษด้วยเข้ามาทำงานที่บริษัทในจังหวัดที่เหมาะสมจะกับช่วงที่เขาอยู่ต่างประเทศ โดยมีเอมมีกาเป็นคนออกหน้าเพื่อให้แน่ใจว่าแผนกบุคคลจะไม่มีปัญหา อาจจะเป็นหนึ่งในเรื่องที่อนุวัฒน์วางแผนไว้เช่นกัน

‘กำลังคิดจะทำอะไรกันแน่ นายอู’

ชายหนุ่มกวาดตาอ่านประวัติการเรียนและการทำงานคร่าวๆ... เธอเรียนจบปริญญาตรีได้เกียรตินิยม ก่อนไปจบปริญญาโทด้วยทุนของมหาวิทยาลัยชั้นนำในต่างประเทศ และไม่ได้กลับเมืองไทยโดยทันที แต่เข้าทำงานที่บริษัทที่ปรึกษาทางการเงินติดอันดับหนึ่งในสี่บริษัทยักษ์ใหญ่ของอเมริกา

“ทำที่สวยพีเป็นยังงัยบ้างครับ ได้ข่าวว่างานยุ่งมาก ขนาดเข้าไปเป็นจูเนียร์ก็แจกเลขฯ ส่วนตัวกันเลยทีเดียว” มีมเปิดประเด็น และดูเหมือนเขาเลือกหัวข้อได้ดี เพราะดวงตาใสแจ๋วคู่นั้นเป็นประกายวัยยามเล่าเรื่องประสบการณ์ทำงาน

“งานหนักค่ะ แต่ก็สนุก โพรเจกต์ท้าทายมาก สำหรับจูเนียร์นี่ไม่เชิงได้เลขฯ ส่วนตัว แต่บริษัทจะจัดทีมผู้ช่วยที่เราไหว้วานเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับเรื่องงานได้ อย่างเช่นถ้าต้องไปต่อคิวจ่ายบิลต่างๆ หรือไปรอเอาเสื้อผ้าซักแห้ง เขาจะบอกว่าไม่ต้องไปทำเอง ถ้ามองในทางที่ดีก็คือฝึกใช้เวลาให้

เกิดประโยชน์สูงสุดค่ะ แต่คิดอีกทีคือไม่ยอมให้เสียเวลากับอย่างอื่นเลยคะ
 ลุยกานอย่างเดียว”

“แล้วเคยวานผู้ช่วยไปทำอะไรพลาดๆ บ้างไหมครับ”

เขายิ้มบางๆ ขยับนั่งสบายๆ ฟิงพนักเก้าอี้ ทำให้เธอเกร็งน้อยลง

“น้อยมากค่ะ เกรงใจ อย่างมากก็ฝากไปต่อคิวซื้อกาแฟช่วงที่คน
 แนนๆ อย่างช่วงเช้าหรือหลังพักเที่ยง เพราะจะเอาเวลามาอ่านเปเปอร์ โดน
 นายที่นู่นบ่นประจำว่าทำงานดีแต่ต้องหัดใช้คนมากกว่านี้”

“ของผมโชคดี มีคุณเงิน ผมเลยไม่ทันต้องคิดว่าจะใช้อะไร คุณเงิน
 จัดการมาก่อนที่ผมจะคิดว่าผมต้องใช้เสียอีก”

พริมหิวเราะ อาจารย์ยิ้มของสาวๆ ช่างคุยกว่าที่คิด เขาไม่ขริมเป็น
 นักพรตหรือพูดเป็นแต่เรื่องมอเดลการวิเคราะห์ที่ปัจจัยอย่างที่คุณคิด

“ดร. เอมมิกาก็บอกค่ะว่าถ้าสงสัยอะไรแล้วไม่มีใครตอบได้ ให้มา
 ปรึกษาคุณเงิน เธอจัดให้ได้ทุกอย่าง ถึงตอบเองไม่ได้เธอก็บอกได้ว่าต้องไป
 ถามใคร”

กิมพยักหน้าเห็นด้วย ดูเหมือนหญิงสาวตรงหน้าจะสนิทกับเอมมิกา
 นื่องสะกิดเขาว่าที่คิด บางทีสิ่งที่เขาอยากรู้อาจไม่ต้องไปสืบไกล เอมมิกา
 และอนุวัฒน์น่าจะเป็นคนที่ทราบทุกอย่างมาตลอด

กิมกวาดตาอ่านเอกสารตรงหน้าต่อ...จากที่ระบุ เธอทำงานที่วายุพี
 เกือบสองปี และหลังจากนั้นก็ออกมาเป็นนักวิเคราะห์อิสระ รัปโพรเจกต์
 ฟรีแลนซ์จากบริษัทเล็กๆ ซึ่งดูไม่น่าจะได้ใช้ความรู้ความสามารถอย่างเต็มที่
 แม้รายได้จากงานฟรีแลนซ์ไม่แย่นัก แต่เมื่อดูจากโพรไฟล์ระดับเธอซึ่งเป็น
 เด็กทุนจบจากสถาบันชั้นนำและมีประสบการณ์การทำงานจากวายุพีที่จ่าย
 เงินเดือนสูงลิบลิวแล้ว ไม่น่าเลือกเดินทางนี้ ถ้าไม่ใช่ความผิดพลาดอย่าง
 ใหญ่หลวงที่วายุพี ก็ต้องเป็นเหตุผลส่วนตัวที่หลีกเลี่ยงไม่ได้

แม้อยากเจาะลึกถึงสิ่งที่อยากรู้ แต่จากประสบการณ์การหาข้อมูล กิม
 เลี่ยงไปถามเรื่องอื่นเพื่อให้บทสนทนายังคงดำเนินต่อไปอีกนิด

“ทำหน้าที่อะไรที่วายพีครับ”

“เป็นฝ่ายวิเคราะห์ห้ค่ะ ส่วนใหญ่จะเป็นหน่วยสนับสนุนด้านข้อมูล ทั้งด้านตัวเลขและปัจจัยภายในและภายนอกอื่นๆ มีบางงานที่เป็นคนออกไปรับงานและพีรีเซนต์เองบ้าง แต่ส่วนใหญ่แล้วแม่นด้านวิเคราะห์มากกว่า เพราะถนัดกว่าการติดกับคน”

แม่หญิงสาวจะออกตัว แต่จากประสบการณ์เด็กกิจกรรม เธอดูติดต๋อสื่อสารกับผู้คนได้ดีทีเดียว ไม่น่าเป็นอุปสรรคต่อเรื่องงาน

ภิมถามต่อ “ตำแหน่งเดิมของคุณที่ต้องพบปะลูกค้า บางครั้งต้องไปประชุมนอกสถานที่ทั้งในและต่างประเทศ แต่ล่รอบน่าจะไม่นาน มองว่าเป็นปัญหาไหมครับ”

พริมอึ้งไปเล็กน้อย นึกถึงสถานการณ์และความรับผิดชอบในปัจจุบัน อย่างไรก็ตามนี่คือสิ่งที่เธอรับทราบอยู่แล้วก่อนตัดสินใจรับงานนี้

“ไม่ค่ะ เดินทางได้ ถ้าเป็นทริปสั้นๆ ไม่ต้องไปอยู่ประจำที่สาขาอื่น”

ภิมพยักหน้ารับทราบ น่าจะถึงเวลาถามสิ่งที่เขาอยากรู้ “งานที่วายพีเป็นความฝันของนักวิเคราะห์และที่ปรึกษาทางการเงิน ถ้ามได้ไหมครับว่าทำไมถึงออกมา ไม่อยู่เก็บเกี่ยวประสบการณ์อีกหน่อย”

ภิมสังเกตเห็นหน้าของหญิงสาว และเห็นได้ชัดว่าแววดาสุกใส่นั้นหม่นลงเล็กน้อย...แน่ละว่าคำถามนี้ไม่เกินความคาดหมายของเธอ แต่ก็ไม่ใช่สิ่งที่เธอจะสะดวกใจเล่ารายละเอียด

“งานที่วายพีดีมากกว่าค่ะ หลายคนเตือนก่อนเข้างานว่าแข่งขันภายในสูง แต่ในที่นี้ที่อยู่ ทั้งนายและเพื่อนร่วมงานดี แต่ที่ออกมาเพราะไม่มีเวลาให้ที่บ้าน และอยากกลับบ้านเมืองไทยค่ะ” พริมบอกตัวเองว่าเธอไม่ได้โกหก แค่อตอบตามความจริงเท่าที่เขาควรรับทราบ

สิ่งที่ภิมได้ยินทำให้เขาอึ้งไปเล็กน้อย...ไม่มีเวลาให้ที่บ้าน หมายถึงพ่อแม่หรือใคร เด็กหนุ่มที่เคยตามเธอเป็นเงาตอนนั้น...คู่หมั้นที่พิชิตใจเธอได้ ตอนนี้อยู่ในสถานะอะไร เพื่อความชัดเจนในการประเมินสถานการณ์

เขาถามย้าอีกครั้้ง

“ขอโทษที่ถามนะครับ แต่เพื่อให้มั่นใจว่าเราอบหมายงานให้คุณตามความเหมาะสมด้านเวลา คุณพริมมีครบครันแล้ว...” ก็มีทอเสียง แต่ก็แทบกลืนใจในขณะที่ฟังคำตอบ

พริมตุลิ่งเล สีหน้าที่เหมือนคาดหวังคำตอบของผู้เป็นนายยิ่งทำให้เธอไม่แน่ใจว่าควรตอบอย่างไรดี ในที่สุดเธอก็ตัดสินใจออกไป

“ใช่ค่ะ พริมมีครบครันแล้ว”

๓

ผ่านไปสองวันนับตั้งแต่พริ้มขึ้นไปรายงานตัว หลังจากพบกันครั้งนั้นแล้ว เธอก็ไม่ได้เจอกับอดีตอาจารย์หรือเจ้านายในปัจจุบันอีกอย่างไรก็ตาม สิ่งหนึ่งที่เธอได้รับรู้ก็คือ ภิรม เศรษฐการ เป็นที่สนใจของสาว ๆ ในบริษัท ไม่ต่างกับที่เธอเคยได้ยินกลุ่มเพื่อนใหม่มหาวิทยาลัยกล่าวขวัญถึง แม่เธอไม่ได้พบเขา แต่ได้ยินความเคลื่อนไหวของเขาทุกอย่างก้าวผ่านหูตลอด โดยที่ไม่ต้องใช้ความพยายามเสาะหาข้อมูล

อย่างเช่นตอนนี้ เสียงจ๊อกแจ้กดังมาจากสาว ๆ ทีมเลขาฯ

“เธอรู้ไหม เมื่อกลางวันคุณภิรมลงไปทานข้าวที่ห้องอาหารด้วย จันละแทบกรี๊ด ร้อยวันพันปีได้แต่แอบดูตอนเดินไปขึ้นรถออกไปทานข้าวกับลูกค้า หรือถ้าอยู่ออฟฟิศก็มีแต่คุณจินให้แม่บ้านไปซื้อข้าวให้”

“กรี๊ด! จริงหรือ พลาดมาก วันนี้ออกไปกินข้างนอกมา”

“ใช่ ประหลาดมาก แถมเมื่อวานเย็นคุณภิรมลงมาตามงานเองที่ชั้นนี้ด้วย ใส่สูทสีกรมท่า หล่อมาก”

“อ้าย ก็โหมง ทำไม่ไม่เห็น”

“มาประมาณห้าโมงครึ่งนะ”

“ทำงานที่นี้มาเกือบปี ยังไม่เคยเห็นคุณก็มีลงมาตามงานเอง แต่สงสัยลงมาหาคุณนี่ เพราะใกล้จะไปประจำที่สาขาพม่าเต็มทีแล้ว”

การเปิดเออีซีทำให้ภาคธุรกิจเห็นช่องทางไปลงทุนที่พม่ากันมากขึ้น ในฐานะบริษัทที่ปรึกษา ก็มีเห็นช่องทางว่าบริษัทควรไปบุกเบิกสาขาที่นั่น มีทีมศึกษาข้อมูลสภาพแวดล้อม ดูช่องทางตลาด สร้างความสัมพันธ์กับภาครัฐ เพื่อให้ได้ให้คำปรึกษาลูกค้าเรื่องข้อมูลเชิงลึกได้อย่างเต็มที่ นั่นคือคนที่ทีมไว้ใจ และส่งไปเป็นหัวหน้าทีมรับผิดชอบงานชิ้นนี้ ตำแหน่งของหน้าที่ว่างลงคือการดูแลลูกค้าต่างชาติที่มาลงทุนในไทย เลยตกอยู่ในความดูแลของพริมไป

ข้อมูลใหม่ที่เพิ่งได้ยินคือนายลงมาตามงานเองตอนห้าโมงกว่า ทำให้พริมรู้สึกไม่ดีนัก เขาจะว่าอะไรใหม่ถ้ารู้ว่าเธอแทบพุ่งตัวออกจากบริษัททันทีที่หมดเวลาทำงานตอนห้าโมง...แม้พริมจะแน่ใจว่างานที่รับผิดชอบเสร็จตามเป้าหมายของแต่ละวัน แต่การเข้าออกตามเวลาดูจะผิดวิสัยวัฒนธรรมองค์กรของบริษัทที่ปรึกษาทางธุรกิจทั้งหลาย เพราะเนื้องานที่ยากและลูกค้ากระเป่าหนักที่ต่างเร่งอยากได้ข้อสรุปเพื่อดำเนินการต่อ ทำให้เจ้าหน้าที่ในสายงานนี้แต่ละคนมีความมุ่งมั่นและทุ่มเทกำลังกายกำลังใจทำงานกันถึงดึกดื่น ไม่ไลไม่ยอมกลับบ้าน เช่นเดียวกับที่เธอเคยทำเมื่อครั้งเรียนจบใหม่ๆ

เสียงเคาะกระจกพาร์ทิชันทำให้พริมเงยหน้าขึ้นมอง เธอนั่งประจำที่โต๊ะนี้ชั่วคราวและจะย้ายเข้าห้องทำงานประจำหลังจากนี้ย้ายไป

“คุณนี่มีอะไรจะใช้พริมรีเปลาอะ” หญิงสาวยิ้มให้คนที่มาหา...นี่เป็นชายวันสี่สิบต้นๆ ที่ทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพมาก ได้รับความไว้วางใจจากคนในบริษัท จนพริมเสียดายที่มีเวลาได้เรียนรู้งานจากเขาน้อยเหลือเกิน อย่างไรก็ตาม ทั้งสองยังถือว่าเป็นทีมเดียวกัน เธอขอคำปรึกษาจากเขาได้แม้เขาจะย้ายไปแล้ว

“ไม่มีครับ ผมแค่จะแวะมาถามเพราะไม่เห็นคุณพริมลงไปทานข้าว ทำงานสายนี้ต้องดูแลสุขภาพนะครับ ถึงได้เงินเยอะแต่ถ้าป่วยต้องรักษาตัวก็ไม่คุ้ม”

น้ำเสียงนั้นเมตตาเหมือนพี่ชายใจดี ไม่มีแววก้อร้อก้อตึก ทำให้พริมลยิ้มรับ

“ขอบคุณมากเลยคะ พริมเอาข้าวมาทานคะ ตอนกลางวันพริมอยากรีบเคลียร์งานไปด้วย เพราะตอนเย็นพริมออกจากออฟฟิศเร็วกว่าคนอื่น... เอ่อ กลับเร็วนี้หมายความว่าอะไรีเปล่าคะ” หญิงสาวถามอย่างไม่แน่ใจ

“ไม่เลยครับ คุณภีมไม่เคยสนใจเลยว่าใครจะเข้าจะออกก็โหม่ง ขอให้ทำงานเสร็จก็พอ ถ้าเกิดต้องการตามตัวจริงๆ คุณภีมมีคุณจินดาที่มีความสามารถประหนึ่งยอดมนุษย์ ชำนาญพิเศษด้านการตามตัวทุกคนได้ ไม่ว่าจะซ่อนอยู่มุมไหนของโลกครับ”

หน้าที่บอกอย่างอารมณ์ดี ทำเอาหญิงสาวหัวเราะคิก นึกภาพจินตนาการโทรศัพท์ยกๆ ตามตัวผู้คนที่ภีมต้องการติดต่อกัน

“เดี๋ยวบាយนี่มีประชุมเปิดโพรเจกต์กับลูกค้ารายใหม่ นะครับ เป็นบริษัทสัญชาติอเมริกันที่ขายดีที่สุดในอเมริกาและแคนาดา คุณพริมเตรียมตัวเข้าประชุมด้วยละกัน เพราะอีกหน่อยต้องดีลกับเจ้านี้เอง”

“ได้เลยคะ พริมอ่านข้อมูลคร่าวๆ ไว้แล้ว เดี่ยวเจอกันที่ห้องประชุมคะ”

สายที่ไม่ได้รับจากสมพงษ์ทำให้ภีมจ้องโทรศัพท์อย่างครุ่นคิด ความรู้สึกอยากโทร. กลับมีพอๆ กับไม่อยากโทร. เขานึกถึงบทสนทนาที่คุยกับสมพงษ์ อดีตตำรวจที่ออกจากราชการมาทำธุรกิจนึ่งก๊อปปี้ซึ่งภีมใช้บริการอยู่บ่อยๆ

‘ครับ ใช้นางสาวและชื่อสกุลเดิม แต่ผมอยากให้คุณสมพงษ์ช่วยเช็กสถานภาพการสมรสให้หน่อย’ เสียงนั้นไม่เต็มเปี่ยมไปด้วยความมั่นใจผิด

กับทุกครั้ง

'ไม่มีปัญหาครับ แล้วคุณก็มียากให้ผมเขี่ยย้อนกลับไปด้วยรีเบล่าครับว่ามีอะไรเกิดขึ้นอีกตั้งแต่เธอไปเรียนต่อ แต่อาจจะต้องใช้เวลาตามหน่อย เพราะเหตุการณ์เกิดนอกประเทศ' สมพงษ์ผู้มีความจำประหนึ่งสมองกลจำชื่อนี้ได้ทันที เพราะเธอคือสาวน้อยในวันวานที่เขาค้นพบว่าเธอหมั้นหมายกับลูกชายคนเดียวของตระกูลเก่าแก่ตระกูลหนึ่งของเมืองไทย

ภีมลั้งเล ก่อนตัดสินใจ 'ไม่ครับ เอาแค่สถานภาพมาก่อน ถ้าเธอยังสมรสอยู่จริง คงไม่เหมาะที่ผมจะสืบค้นข้อมูลเกี่ยวกับภรรยาคนอื่น'

'ครับ แล้วได้คำตอบผมจะโทร. กลับไป'

ภีมสุดหายใจลึก ก่อนกดโทร. ออก เสียงสัญญาณรอสายดังอยู่แค่ครั้งเดียว รวากับว่าทางนั้นก็รอให้เขาโทร. กลับไปเช่นกัน...คำตอบสั้นๆ ที่ได้ยื่นทำให้ภีมเอนหลังพิงศีรษะกับพนักเก้าอี้ หลับตาลง พึมพำขอบคุณ ก่อนตัดสายไป

สิ่งที่เขากลัวกลายเป็นความจริงเสียแล้ว เมื่อสามปีก่อนพริมจดทะเบียนสมรสที่สถานทูตไทย ณ กรุงวอชิงตันดีซี และสถานภาพปัจจุบันของเธอก็คือ...สมรสแล้ว

ร่างสูงบ่ากว้างในชุดสูทสีเทาอ่อนดูโดดเด่นเป็นศูนย์รวมของสายตาทหลายคู่เสมอ ไม่ว่าจะยืนที่มุมห้องหรือกลางห้อง พริมบอกตัวเองว่าถ้าเธอเป็นผู้ชาย เธอจะเลี่ยงการยืนอยู่ใกล้เขา เพราะความเขียบของเขาทำให้ผู้ชายดูดีกลายเป็นหมองไปได้ทีเดียว

วันนี้ที่บริษัทมันงเล็กลงๆ จัดให้พื้นที่ที่กำลังจะเดินทาง ที่แรกจินดาบอกว่าผู้เป็นนายติดธุระมาร่วมงานไม่ได้ แต่ในที่สุดเขาก็มาเมื่องานเริ่มไปได้ช่วงหนึ่ง

ผ่านไปเกือบเดือนที่พริมเริ่มงานใหม่ ทุกอย่างผ่านไปได้ด้วยดีทั้งเนื้องานและที่งาน เธอปรับตัวเข้ากับการทำงานประจำอีกครั้งได้อย่างดี คนใน

บริษัทดูจะเกรงใจเธอตามสมควร ซึ่งพริมหวังว่ามันจะเกิดจากการวางตัว และเนื้องานที่เธอทำ เพราะน้อยคนนักที่ทราบว่าคุณที่ซักจูงเธอเข้ามาทำงานที่นี่คือ ดร. เอ็มมิกา เศรษฐกิจการ ซึ่งเป็นหนึ่งในกรรมการของบริษัท และเป็นญาติของเจ้านาย

มีเพียงข้อเดียวที่ทำให้การทำงานของเธอไม่ปกตินัก คือ งานเลี้ยงวันนี้เป็นครั้งแรกในรอบเดือนที่เธอได้เจอกับผู้เป็นนาย พริมห่วงใจคิดไปเอง และจริงๆ ก็ไม่ได้มีเหตุอะไรที่จะทำให้คิดว่าเขาตั้งใจหมกมุ่นและจงใจหลบเธอ แต่จากที่ได้ยินจากทุกคน งานในตำแหน่งของหน้าที่ขึ้นตรงกับนาย และมีเหตุที่จะต้องปรึกษาขอความเห็นจากนายอยู่บ่อยครั้ง แต่เธอกลับไม่มีโอกาสนั้น จะว่าเขาไม่พอใจในผลงานของเธอก็ไม่น่าใช่ เพราะเมื่อลองเสียบเคียงถามจินดาและหน้าที่ว่าเจ้านายมีความเห็นอย่างไรกับงานที่ผ่านมาของเธอ เธอก็ได้รับคำตอบในด้านดี คือไม่มีอะไรให้ห่วง...คงต้องรอดูสถานการณ์หลังจากที่ไปประจำที่สาขาแล้ว ว่านายยังจะปล่อยไว้ให้เธอทำงานเองโดยไม่ต้องรอดูความเห็นเขาอยู่รึเปล่า

พริมห่วงใจอยากจะมโนไร้สาระ แต่ก็อดไม่ได้ เพราะขนาดงานวันนี้ได้เจอกันกันจะๆ เขาก็แค้มบางๆ ให้เธอหนึ่งที ก่อนบอก ‘สวัสดีครับ’ ยังไม่ทันที่เธอจะโต้ตอบอะไร เขาก็เดินเลยไปคุยกับคนอื่น

นี่เขาไม่ได้กีดกันทางอ้อม หาเรื่องให้เธอพิจารณาตัวเอง ลากออกก่อนพันไปรฯ อยู่ใช่ไหม

กิมแอบเหลือบมองสาวร่างเล็กในชุดสูทสีครีมที่ยืนคุยกับพนักงานคนอื่นในแผนก ดูเธอเข้ากันได้ดีกับทุกคน เท่าที่เห็นและจินดานำผลงานมาเสนอ พริมห่วงกับเป็นเด็กทุนและผ่านการเทรนนิงมาจากบริษัทระดับโลกอย่างวายพี...เขารู้ตัวว่าเขาเสียมารยาท ทำตัวไม่สมเป็นผู้ใหญ่ และไม่ใช่นักบริหารในฐานะผู้เป็นนาย อีกครั้งที่ผู้หญิงคนนี้ทำให้เขาทำตัวไม่มีเหตุผลได้

ถึงเวลาที่เขาคควรจะต้องเผชิญหน้ากับความไม่พร้อมของตัวเอง ภิรมเดินไปยังทิศที่พริมนี และที่มงานอีกสองคนกำลังคุยกันอย่างออกรส

“กำลังคุยเรื่องอะไรกันอยู่หรือครับ”

เสียงถามอย่างสนใจของผู้เป็นนายทำให้คนที่ขยับให้ภิรมเข้าร่วมในวงสนทนา พริมนงยหน้ามองผู้เป็นนายอย่างประหลาดใจ ภิรมสบตา ยิ้มให้เล็กน้อย แม้มิใช่ยิ้มกว้างทั้งปากและตา แต่หญิงสาวก็ใจชื้นขึ้น...เป็นสัญญาณที่ดี เธอคงไม่ถูกไล่่ออกก่อนพันปีปรา

“กำลังแซวคุณพริมนครับว่าโดนคุณทงหลงกลขายสัญญาณกันขโมยเข้าไปแล้ว”

พริมหัวเราะคิก เสียงใสแจ้ว ตาเป็นประกายทำให้คนรอบข้างอดยิ้มตามไม่ได้

“ไม่ได้หลอกคะ คุณทงใจดีกับพริมนมาก คือจริงๆ ลูกค้ำกลุ่มเป้าหมายของเขาเนี่ยเป็นอาคารสำนักงาน คอนโดฯ หรือหอพักขนาดกลางขึ้นไป ชายที่ละลอดตีใหญ่ ที่นี้พริมนไปซึกใช้เขาว่าทำงานยังไง ถ้าออกดั่งแล้วจะเกิดอะไรขึ้น พริมนสนใจอยากติดบั้ง ถ้ามเยอะมากจนเธออาจจะตัดรำคาญ เลยบอกจะยกให้พริมนฟรีๆ ทั้งชุด ปฏิเสธแทบไม่ทันเลยคะ พริมนขอซื้อแต่ก็ลดแลกแจกแถมเหมือนได้เปล่า” หญิงสาวอธิบาย

“เห็นคุณทงบอกครับว่าพอให้ที่มงานไปติดที่บ้านคุณพริมนแล้ว เห็นช่องทางในการขยายไลน์มาเปิดตลาดครัวเรือน” นทีบอก

“ใช่คะ สงสัยที่มงานไปรายงานที่บ้านพริมนมีผู้ใหญ่แค่พริมนกับแม่แค่สองคน มีหมาตัวใหญ่หน้าซึงซังแต่ก็ขี้เล่น ใจดีเล่นกับเขาไปทั่ว คนช่วยงานบ้านก็เป็นเด็กชื่อเหลือเกิน คุณทงห่วงมากเลยจัดกล้องให้เพิ่ม แคมเซนเซอร์ติดหน้าต่างมาครบทุกบานเลย”

ภิรมเลิกคิ้ว สนใจข้อมูลใหม่ที่ได้รับ “คุณพริมนอยู่บ้านหลังนั้นนานแล้วหรือครับ”

คำถามของผู้เป็นนายที่แสดงความสนใจความเป็นมาของเธอทำให้

พริมโล่งใจ...ที่ผ่านมาเขาคงยุ่งจริง เธอก็ไม่น่าจะคิดเป็นตุเป็นตะ

“เป็นบ้านที่พริมอยู่มาตั้งแต่เกิดเลยล่ะ แต่ก่อนเหมือนอยู่ไกลมาก แต่ทำไปทำมาตอนนี้กลายเป็นอยู่กลางเมือง ใกล้รถไฟฟ้า คนที่เคยอยู่เดิมเลยหายไปเยอะ มีคนใหม่ๆ หน้าไม่คุ้นย้ายเข้ามาอยู่เพิ่ม คุณพ่อพริมเสียตอนที่พริมไปเรียนต่อได้ไม่นาน ตอนนี้อยู่คนเดียวแค่คุณแม่ล่ะ พริมเลยห่างอยู่เหมือนกัน ติดกล้องไว้ให้ดูรอบๆ บ้านได้ก็อุ่นใจดี” พริมอธิบาย

“เรียนจบกลับมาคุณพริมก็อยู่ที่นั่นตลอดหรรอครับ เอ้อ ผมหมายถึง...หลายคนพอกลับมาจากต่างประเทศชอบแยกไปซื้อคอนโดฯ อยู่”

พริมแปลกใจเล็กน้อยที่เจ้านายสนใจรายละเอียด แต่เธอก็ตอบตามจริง “บ้านเดิมตลอดล่ะ แม่พริมเป็นคนติดที่ เคยชวนแม่ขายบ้านแล้วย้ายไปอยู่เชียงใหม่หรือจังหวัดอื่นที่วุ่นน้อยกว่ากรุงเทพฯ ละ แต่แม่ไม่ยอมไป”

“ดีนะครับที่ไม่ได้ย้ายไป ไม่งั้นคุณก็มีอดได้คนเก่งๆ อย่างคุณพริมมาร่วมงานเลย” นทีหยอด

พริมยิ้มหวานให้รุ่นพี่ในแผนก

“ใช้ครับ ดีที่เราได้ร่วมงานกัน” ก็รับคำพรางยิ้ม เป็นรอยยิ้มที่จริงใจที่สุดใในรอบหนึ่งเดือนที่ผ่านมา...คนมีความหวังมันหน้าตาอย่างนี้เอง

๑

ก็มีว้ายน้ำจากขอบสระด้านหนึ่งไปอีกด้านหนึ่งอยู่หลายรอบ บรรยาคาศยามค่ำคืนมีเพียงแสงสลัวๆ ของไฟใต้หน้าต่างที่เปิดไว้ เขาว้ายน้ำเพื่อระบายความเครียดและลดความฟุ้งซ่านที่วนไปมาติดกันยุ่งในหัว น้ำกระเพื่อมทั่วสระเมื่อเขาทะเล่สิ่งขึ้นจากน้ำพร้อมหมუნหัวไหลกว้างผลักตัวไปด้านหน้า หายใจเข้าก่อนดำดิ่งลงน้ำอีกครั้ง ชายหนุ่มว้ายท่าผีเสื้อได้สวย แรง และเร็ว ประหนึ่งนักกีฬาอาชีพที่มีสระเหมาะสมกับทำนี้ กล้ามเนื้อและข้อต่อของหัวไหลแข็งแรง หน้าอก ลำตัว หลังและขาตู่จะประสานกันอย่างลงตัว

มีหลายสิ่งที่เขากำลังสงสัยเกี่ยวกับตัวพริม วิธีที่ง่าย ได้ประสิทธิภาพ และประหยัดเวลาที่สุดคือการถามจากเจ้าตัว ซึ่งครั้งนี้หลักการและเหตุผล ถูกปัดตกไป เพราะเขาคงเก็บวิธีนี้เป็นทางเลือกสุดท้าย อย่างไรก็ตาม นอกจากเจ้าตัวเอง เขาเชื่อว่ายังมีอีกหลายคนสามารถช่วยให้ความกระจ่างเรื่องนี้กับเขาได้

เขาเริ่มมั่นใจว่าการเข้ามาทำงานของพริมโดยติดต่อผ่านเอมมิกาและอนุวัฒน์นั้นไม่ใช่เรื่องบังเอิญ แต่ด้วยสถานภาพของหญิงสาวตอนนี้ เขายัง

ต้องให้เกียรติเธอเป็นพิเศษ การแสดงความสนใจอย่างออกนอกหน้าเป็นสิ่งที่จะต้องระมัดระวัง แม้ญาติพี่น้องของเขาไม่ใช่คนปากโป้ง แต่ก็เป็นคนช่างเจรจา ชี้เล่น ชอบแซวไปทั่ว ยิ่งกับคนที่สนิทสนมกัน นายอู่ออกจะ ‘รั่ว’ ผิดเวลาจนเกือบเสียเรื่องอยู่หลายครั้ง ก็ไม่ยอมทำให้หญิงสาวอึดอัดหรือสร้างกำแพงขึ้นมากันหากรู้ว่าเขากำลังสนใจเธอ หรือถ้าจะพูดให้ถูก คือเขาสนใจเธอมานานมากแล้ว ซึ่งลูกพี่ลูกน้องคนนี้เป็นคนเดียวที่รู้ดีและเขาไม่ต้องการให้เปิดเผยออกมาก่อนเวลาที่สมควร

การติดต่อสมพงษ์ให้ช่วยหาคำตอบก็เป็นอีกหนึ่งทางเลือก เขามั่นใจในความเป็นมืออาชีพและการเก็บความลับกับตัวของอดีตนายตำรวจผู้นี้ แต่ถ้าจะเลือกทางนี้จริงก็อดละอายใจไม่ได้ การจ้างนักสืบเอกชนมืออาชีพสืบค้นข้อมูลผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นภรรยาคนอื่น เป็นสิ่งที่เขารู้สึกแยเกินกว่าจะออกคำสั่งไป

วิธีสุดท้ายที่เหลืออยู่และดูเหมือนจะสร้างความเดือดร้อนแก่ผู้น้อยที่สุดคือ การสืบด้วยตัวเอง ก็มบอกตัวเองว่าบางครั้งเขาก็ต้องเรียนรู้อะไรที่จะเลือกทางที่มีประสิทธิภาพน้อยกว่าและใช้เวลานานกว่า...ก็มถอนใจ เป็นอีกครั้งที่ก็มใช้ใจในการตัดสินใจตัดสินนำหน้าสมอง

เสียงเคาะประตูห้องดังขึ้น ก่อนจินดาจะเดินเข้ามาและส่งพาสปอร์ตให้ก็ม

“รอบนี้ยังไม่หมดอายุค่ะ แต่เงินเพิ่มหน้าให้แล้ว อีกเรื่องคือเลขาฯ คุณห่วงถามว่าหลังประชุมเสร็จคุณก็มอยู่เล่นเทนนิสต่อได้รีเปล่าคะ ไม่ได้ประลองฝีมือกันนานแล้ว” เลขาฯ พูดถึงลูกค้าชาวฮ่องกงที่เป็นเพื่อนเก่าของก็ม ซึ่งมีนัดกันอีกสามวันข้างหน้า รอบนี้ก็มเป็นคนเดินทางไปพบด้วยตัวเอง

ก็มยิ้มรับ พร้อมฝากคำทำกลับไป “ได้เลยครับ บอกเลยรอบนี้ผมชนะแน่”

“งั้นจินเลื่อนเป็นโพลต์ค่านะคะ เล่นเสร็จเผื่ออยู่ทานข้าวต่อแล้วค่อยให้รถทางนั้นไปส่งที่สนามบิน เอ๊ะ หรือคุณกิมจะพาคุณพริมไปพรีเซนตงานรอบนี้พร้อมกันเลย เพราะไหนๆ เธอก็ต้องดูแลเอกเคานต์นี้ต่อจากคุณนั่นแหละ” จินดาเสนอ

กิมเงยหน้าจากพาสปอร์ตในมือ ตาคู่นั้นดูจะมีประกายอย่างเก็บไม่อยู่ “งั้นคุณจินลองแจ้งเธอดูละกันครับ ถ้าเตรียมตัวทันก็จะได้ไปแนะนำตัวไว้” ใบหน้าหล่อเสก้มมองพาสปอร์ต ยิ้มมุมปาก ซึ่งไม่พ้นสายตาช่างสังเกตของเลขาฯ คู่มือ

“หรือจะให้หันตคุณเงินเพิ่มอีกวันดีคะ จินยังไม่ได้อัดติดต่อกัน แต่ถ้าทางไหนว่าง จะได้พาคุณพริมไปแนะนำตัวด้วยเลย แล้วเปลี่ยนโพลต์กลับเป็นวันรุ่งขึ้นตอนบ่ายๆ”

ใบหน้าหล่อของผู้เป็นนายดูเป็นกังวล ไม่ได้ยินดีอย่างที่เธอคาด “อย่าดีกว่าครับ รอบนี้ผมไม่อยากจะบินไปเข้ากลับค่าๆ ตามแผนเดิมน่าจะดีกว่า” กิมบอกอย่างตัดใจ รู้ว่าตนเองไม่บริสุทธิ์ใจในฐานะเจ้านายและลูกน้อง แต่เขาไม่อาจให้ใครครหาเธอได้ แม้มั่นใจในตัวเองว่าจะไม่มีเหตุการณ์เสื่อมเสียอะไรเกิดขึ้นก็ตาม

“ตกลงค่ะ เดี่ยวจินรีบแจ้งให้คุณพริมเตรียมตัวแล้วจัดการเรื่องตัวให้เธอด้วย” เธอบอกแล้วเดินหายจากห้องไป

กิมทิ้งตัวพิงพนักเก้าอี้ อัดไม่ได้ที่จะยิ้มกว้าง... ความรู้สึกเหมือนหนู่มน้อยมีนัดเด็ดครั้งแรกกับสาวมันดีจริงๆ

กิมมองร่างเล็กที่นอนคุดคู๋ใต้เสื่อสุทของเขabenเก้าอี้ตัวใหญ่ของชั้นธุรกิจ แม้จะดีใจที่ได้นั่งมองเธอใกล้ๆ ในระยะประชิดโดยไม่ต้องแอบหรือหลบสายตาอย่างที่เคยอยากทำมาหลายปี แต่ชายหนุ่มก็อดถอนใจอย่างผิดหวังไม่ได้ เมื่อคืนเขาอุตสาห์นั่งคิดหัวข้อการสนทนาที่จะทำให้สามชั่วโมงในการเดินทางครั้งแรกด้วยกันผ่านไปอย่างรวดเร็ว แต่ดูเหมือนไม่จำเป็น

ต้องใช้เสียแล้ว

ภาพชายหนุ่มหน้าตาดีจัด เป็นที่คั่นหน้าในวงสังคม ดูเล่ห์เหลี่ยมสาว
ร่างเล็กหน้าตาน่าเอ็นดูทำให้คนที่เห็นอดยิ้มไม่ได้ พนักงานประจำเครื่องเดิน
กลับมาพร้อมหมอนอิงใบเล็ก ก็มเอ่ยขอบคุณ ก่อนเอี้ยวตัวไปประคองคอ
เธอขึ้น สอดหมอนเข้าไปและจัดทำให้เธอสบายขึ้น มือใหญ่เกลี้ยปดผม
ตรงหน้าผาก มองเธอนิ่ง ยามหลับตาเธอดูเหมือนเด็กสาวคนนั้น คนที่เข
ไม่อาจจะละสายตาไปจากเธอได้

เกิดอะไรขึ้นกับเธอในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา...ก็มอดคิดไม่ได้ว่าถ้านั้น
เขาไม่มัวแต่ล้งเล ถ้าเขาทำตามหัวใจตัวเองพิสูจน์ให้เห็นว่าเขาดูแลเธอได้ดี
กว่า สถานการณ์ในวันนี้อาจจะแตกต่างกันไป แต่ก็มก็ยังเชื่อว่าสิ่งใดเกิดขึ้น
แล้ว สิ่งนั้นดีเสมอ เขาโชคดีที่เธอได้เดินกลับเข้ามาในชีวิตอีกครั้ง トラบใด
ที่เขายังไม่แน่ใจว่าสถานภาพสมรสแต่กลับมาอยู่เพียงลำพังกับมารดาเกือบ
สามปีคือสิ่งที่เธอเลือกเอง เขาจะไม่ปล่อยมือ ทุกอย่างคงง่ายกว่านี้ถ้าเขา
อ่านใจเธอ รับรู้ทุกอย่างที่เกิดขึ้น ประเมินสถานการณ์ และหาทางแก้ไขได้
หรือเขาควรจะหาตัวช่วยค้นหาคำตอบ...เหตุการณ์ที่ผ่านมาเมื่อครู่ทำให้
สงสัยยิ่งขึ้น เกิดอะไรขึ้นเธอจึงดูเหมือนควบคุมสติไม่อยู่หลังจากก้าวขึ้นมา
บนเครื่องบิน...

‘คุณพริม’

ชายหนุ่มตกใจเมื่อหันไปเห็นสาวสวยตรงหน้าคล้ายจะเป็นลมขณะ
เครื่องบินกำลังทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้าจริงๆ เขาสังเกตมาตั้งแต่เข้าแล้วว่าเขา
ดูเจ็บกว่าปกติ ทีแรกเขาคิดว่าเธอคงเกร็งที่ต้องเดินทางกับเจ้านายสอง
ต่อสอง แต่ดูจากสภาพหน้าซีด มือสั่นของเธอตอนนี้แล้ว เขาคงต้องหน้าตา
น่ากลัวเป็นแน่ถึงจะทำให้เธอกลัวการเดินทางพร้อมเขาได้ขนาดนี้

‘พริม...ไม่เป็นไรมากค่ะ แค่ออกพักสักครู่’ หญิงสาวพึมพำพร้อม
หลับตาลง

พริมไม่ได้กลัวเครื่องบินหรือตั้งใจจะแสดงความอ่อนแอ แต่จิต

ใต้สำนึกทำให้เธอหายใจไม่ทั่วท้องในที่แคบและมีอากาศจำกัด...ภาพตนเองในเครื่องบินจากประสบการณ์ครั้งที่ผ่านมา กลับเข้ามาในความคิด เหตุการณ์ครั้งแรกที่ทำให้เธอฝังใจกับการนั่งเครื่องบินเกิดขึ้นหลังจากเพิ่งเดินทางไปเรียนต่อได้ไม่นาน และเธอได้รับแจ้งว่าบิดาที่ป่วยอยู่นั้นเสียชีวิตแล้ว เธอนั่งร้องไห้เพียงลำพังตลอดทางกว่าสิบชั่วโมงจากอเมริกากลับเมืองไทย บรรยากาศสลัวๆ อากาศไม่ถ่ายเท ความรู้สึกผิดที่เธอเลือกไปเรียนแทนที่จะได้ใช้ชีวิตช่วงสุดท้ายกับผู้เป็นพ่อทำให้เธอหดหู่ คิดวนเหมือนโดนกักอยู่ในที่จำกัด ไปไหนไม่ได้ แม้พนักงานบนเครื่องต่างมีน้ำใจแวะเวียนมาถามไถ่ แต่ทุกคนก็คือคนแปลกหน้า

อย่างไรก็ตาม สภาพเธอ ณ วันที่เดินทางกลับเมืองไทยไปเคารพศพผู้เป็นบิดานั้น ยังไม่แยเท่ากับการเดินทางกลับเมืองไทยครั้งล่าสุดของเธอเมื่อเกือบสามปีก่อน การเดินทางโดยเครื่องบินครั้งนั้นเรียกได้ว่าเธอชมชานกลับมาตายรังที่บ้านเกิดเลยทีเดียว

พริมกอดแขนตัวเองแน่นเมื่อนึกถึงวันนั้น...

กลิ่นอาฟเตอร์เชฟหอมอ่อนๆ ที่ไชยเข้าจมูกทำให้พริมค่อยๆ สឹมตาขึ้นมามอง ใบหน้าเกลี้ยงสะอาดของผู้เป็นนายผ่านหน้าเธอเฉียดฉิว แต่ไม่มีส่วนใดของร่างกายสัมผัสกัน เขาเอื้อมมือมาจับพริมที่น่องก่อนเอาเสื้อสูทสีเทาเข้มคลุมลงมาที่ตัวเธอ

พริมเห็นดวงตาที่มีแววมั่นคุ่นนั้นมองอยู่ เขาจึงบอกว่า 'หม่ไว้ก่อนนะครั้น เดี่ยวพอเครื่องได้ระดับแล้ว ผมจะขอเครื่องดีมร์อันๆ กับยาให้ จะได้พักผ่อน'

พริมพึมพำขอบคุณก่อนหลับตาลงอีกครั้ง กลิ่นน้ำหอมผู้ชายอ่อนๆ ที่ติดเสื้อสูทอยู่ทำให้เธอรู้สึกผ่อนคลายขึ้นอย่างประหลาด Giorgio Armani Acqua di Gio คือ น้ำหอมกลิ่นโปรดของเธอ กลิ่นที่ให้ความรู้สึกสดชื่นอบอุ่น พร้อมปกป้อง แต่ไม่กลัวที่จะผจญภัย เธอเคยซื้อน้ำหอมกลิ่นนี้ให้ผู้ชายอีกคน เสียตายที่เขาคิดว่ามันไม่เหมาะกับบุคลิกของเขา

พริมหลับไปก่อนที่จะกินยาเสียอีก เมื่อพนักงานเดินมาเสนอรายการอาหารบนเครื่องเข้างปฏิสระไป ขอเพียงกาแฟร้อนแก้วเดียวและหีบงานขึ้นมาวางตรงหน้าแทน

หลังจากเครื่องลงจอด ทั้งสองผ่านการตรวจคนเข้าเมืองอย่างไร้ปัญหา พริมดูสตื่นขึ้นขึ้นอย่างเห็นได้ชัดหลังจากได้พักผ่อน เขาหยุดรอให้เธอไปล้างหน้าล้างตา ดูแลความเรียบร้อยของเสื้อผ้าหน้าผม ก่อนพากันเดินออกมายังบริเวณรอรับผู้โดยสาร พนักงานขับรถที่ห้วงส่งมารออยู่แล้ว ภัมดูนาฬิกา ยังมีเวลาอีกเกือบสองชั่วโมงก่อนจะถึงการประชุม ที่แรกเขาคิดว่าจะไปใช้ห้องที่บริษัทให้พริมได้ทบทวนงาน แต่ตอนนี้เขาเปลี่ยนใจบอกคนขับรถให้ตรงไปยังอีกที่หนึ่งแทน

พริมเงยหน้ามองนายอย่างแปลกใจเมื่อรถมาจอดเทียบอยู่ข้างถนน ในย่านจอแจพลุกพล่าน แทนที่จะเป็นหน้าตึกสำนักงาน ภัมบอกสั้นๆ กับพนักงานขับรถก่อนเปิดประตูลงรถไปและจับประตูค้างไว้ ทำให้เธอต้องรีบก้าวขาลงโดยไม่ทันได้ซักถาม

ภัมเห็นเครื่องหมายคำถามแปะอยู่บนหน้าสวย จึงหันมายกคิ้ว
“กองทัพต้องเดินด้วยท้องครับ”

ใช้เวลาไม่นาน ดิมชำเลิศรสหลากหลายจานก็มาวางเรียงอยู่ตรงหน้า มีใจก์ร้อนๆ และปาห้องโก๋ตันตำรับเสิร์ฟมาคู่กัน ภัมหยิบตะเกียบขึ้นมา พลังเหลือบมองหญิงสาวให้ทำตาม

“เซตแรกนี้ผมสั่งเมนูเด็ดๆ ของร้านนี้มาให้ชิมก่อนนะครับ เดี่ยวยังไปเซตต่อไปคุณพริมอยากได้อะไรเพิ่มเลือกได้เลย”

พริมตาโตก่อนบอก “โห ไม่น่าจะต่อไหวนะคะ แค่นี้ก็เยอะแล้ว นี่ก็ของโปรดพริมหมดเลยละ ก้วยเตี่ยวหลอดไส้กุ้ง สะเก๋า กับซาลาเปาไส้ครีม พริมสั่งเป็นอยู่แค่สามอย่างนี้ คุณภัมก็จัดมาครบเลย”

หญิงสาวตัดแบ่งก้วยเตี่ยวหลอดไส้กึ่ง ตักโจ๊กแบ่งให้ผู้เป็นนาย คีบ
 สะเก๋มาชิม “อร่อยมากๆ เลยค่ะ กุ้งหนึบๆ เต็มคำมาก”

หมดจากสะเก๋ มือเล็กบิซาลาเปาไส้ครีมส่งเข้าปาก ก่อนชมอย่าง
 จริงใจ เมื่อรถเข็นผ่านมามากครั้ง ชายหนุ่มเลือกขนมจีบหมู และซีโครงหมอบ
 มาเพิ่ม เธอก็ช่วยแชร์ส่วนแบ่งอย่างเต็มใจ

ภิมมองหญิงสาวรับประทานอาหารอย่างเอร็ดอร่อยอย่างมีความสุข
 เผลอลองชิมทุกอย่างที่วางตรงหน้า ติชมอย่างตรงไปตรงมา ไม่มีที่ทาเหนียม
 อาย...เขาชอบแสงทหาของอร่อยทั้งในและต่างประเทศ ไม่จำกัดว่าจะต้อง
 เป็นร้านใหญ่ได้ดาวมิชลิน หรือร้านเล็กข้างถนน ปัญหาใหญ่ของเขาคือหา
 เพื่อนกินคนเดียวกันได้ยากเหลือเกิน หนุ่มๆ ชอบไปตี๋มพักผ่อนสบายๆ
 ยามค่าคีนมากกว่าตะลุมชิมอาหารแปลกๆ ส่วนสาวๆ ก็ยินดีรับคำมากิน
 ขำกับเขาอย่างเต็มใจ แต่ส่วนใหญ่ห่วงภาพลักษณ์และรูปร่าง สิ่งของอร่อย
 มากก็กินแต่ๆ เหมือนดม ทำให้เขาพลอยหมดความอยากอาหารไปด้วย
 ดูเหมือนเขาจะพบคนที่อยากชวนไปชิมของอร่อยทุกที่ด้วยกันแล้ว

เมื่อเริ่มอิม ภริมมองไปยังโต๊ะรอบตัวแล้วมยิ้ม บอกเจ้านายว่า “เมื่อ
 กี้หวดาลัย ไม่ทันมอง คุณภิมเจอร้านนี้ได้ยังไงคะเนี่ย ดูๆ ไปแล้วเป็นแหล่ง
 รวม สว. สูงวัยมาทานทั้งนั้นเลย ดูเหมือนเราจะเด็กสุดในร้านนี้แล้วนะค่ะ”

ภิมยิ้มรับกับความช่างสังเกตของเธอ “ร้านอร่อยต้องอย่างนี้แหละ
 ครับ คนแก่เขารู้ว่อะไรอร่อย ส่วนร้านแต่งสวยๆ อาหารมาแบบเล็กๆ จาน
 ละคำ อันนั้นไว้ถ่ายเซลฟี โพสต์เฟซบุ๊กเท่ๆ ว่าได้ไปลองแล้ว”

ภริมหัวเราะคิกอย่างเห็นด้วย มองเลื้อสุที่พาตอยู่ตรงเก้าอี้ แล้วหัน
 มามองชายหนุ่มที่ปลดกระดุมแขนเสื้อออกและพับแขนขึ้นเล็กน้อย...
 อาจารย์ภิม หรือ คุณภิม เศรษฐการ ยังดูดีทุกองศา แม้จะนั่งถือตะเกียบ
 อยู่ในร้านตี๋มซ่าเล็กๆ ใจกลางเกาะฮ่องกง ถ้ามีโอกาสเธออยากจะชวนเขา
 ไปกินส้มตำตามเพิงข้างป้อม เพราะมันอร่อยเหมือนต้นตำรับกว่าส้มตำขึ้น
 ห้าง ดูท่าทางแล้วเขาไม่ใช่คนเลือกกินเฉพาะร้านที่ดูดีตราบดีที่อาหารอร่อย

คุ่มค่า อยากรู้ว่าเขาจะมีวิธีกินข้าวเหนียว ลาบ น้ำตก โดยยังรักษาความ
หล่ออยู่ได้อย่างไร ถ้าเธอบอกสาวๆ ล่วงหน้า รับรองว่าเพื่อนๆ ที่มหาวิทยาลัย
และสาวๆ ที่ออฟฟิศต้องตามไปมุงอย่างแน่นอน

๕

บรรยากาศในห้องประชุมเป็นไปอย่างคึกคักและเป็นกันเองจากการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นของทั้งสองฝ่าย การนำเสนอผลงานผ่านไปได้ด้วยดี ภูมิเป็นคนนำเสนอหลัก ส่วนพริมก็ทำหน้าที่ได้ดีในการตอบคำถามและสนับสนุนข้อมูลตัวเลขในหัวข้อสำคัญๆ ทีมลูกค้านำโดยมิสเตอร์ห้วงพอใจแนวทางที่บริษัทที่ปรึกษานำเสนอ

ผู้ร่วมประชุมอื่นๆ เริ่มแยกย้าย เหลือเพียงหัวหน้าใหญ่และเลขานุการที่คอยเก็บทุกรายละเอียด

“คุณพริมเล่นเทนนิสเป็นไหมครับ”

มิสเตอร์ห้วงเปลี่ยนหัวข้อสนทนาฉับพลันทำให้พริมงงไปชั่วครู่ เธอมองหน้าผู้เป็นนายก่อนตอบ

“พริมเคยเล่นค่ะ แต่ห่างไปนาน”

“แสดงว่าเล่นได้” มิสเตอร์ห้วงยังไม่ลดละ

“ถ้าไม่ถึงกับเล่นแข่งจริงจัง ก็พอได้ค่ะ”

มิสเตอร์ห้วงยิ้มมุมปาก หันไปหาคนหน้าหนึ่งที่เป็นทั้งคู่คำและ

รุ่นน้องที่สนิทกันมานาน

“เอาไงดี เล่นคู่หรือเล่นเดี่ยว”

ภิมมองหญิงสาวพลงว่า “คุณพริมไม่ได้เตรียมชุดมา”

“เรื่องนั้นไม่ใช่ปัญหา ไมค์จัดให้ได้” พุดพลงพยักพยเปิดให้เลขานา
หนุ่มไฟแรงที่ทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและจัดให้ได้ตามที่นายร้องขอ

“คุณพริมอยากไปเดินเล่นชอปปิงรอก หรือว่าอยากไปเล่นเทนนิสด้วยกัน
กันครับ”

พริมลั้งเลกก่อนบอกที่เล่นที่จริง “เล่นก็ได้คะ แต่อันนี้ห้ามนับเป็นเรื่อง
งาน ถ้าแข่งแพ้ ห้ามหาเรื่องให้พริมออกก่อนพันไปรา”

มิสเตอร์ห้วงหัวเราะดั่งลั่น ส่วนภิมก็อมยิ้มพลงเอ่ยว่า

“ไม่ให้ออกแน่นอนครับ”

พริมเชื่อแล้วว่าเลขานาการที่ดีสามารถเนรมิตได้ทุกอย่างตามที่นายสั่ง
จริงๆ เวลาแคสลับนาที่ ลี้อ กระโปรง ถุงเท้า รองเท้าผ้าใบยี่ห้อดังจากชอปปิง
มอลล์ด้านล่างก็มาวางเรียงให้เธอเลือก คนลั้งกะไซซ์เธอ มีเผื่อทั้งขนาดใหญ่
ขึ้นและเล็กลงสองสามไซซ์ มีพนักงานสาวนำทางเธอไปยังห้องแต่งตัว และ
พาเธอไปส่งยังคอร์ตเทนนิสชั้นดาดฟ้าที่กลุ่มหนุ่มๆ พร้อมหน้ากันอยู่แล้ว

“คุณพริมใส่ชุดนี้เหมือนเด็กมหาวิทยาลัยมากกว่าที่ปรึกษาทางการเงิน” มิสเตอร์ห้วงเปิดฉากหยอดตามประสาคนคารมดี

พริมยิ้มชิน ก้มมองตัวเองในชุดกระโปรงขาวรองเท้าผ้าใบ กล่าว
ขอบคุณก่อนเดินไปเลือกไม้เทนนิสที่วางเรียงอยู่ แล้วขอตัวไปวอร์มร่างกาย
ดีลูกระทบพ่นงอยู่อีกด้าน

“หน่วยก้านดี ดูมีทักษะ ท่าทางเคยเล่นจริง ไม่ได้ไม้มั”

มิสเตอร์ห้วงมองตามสาวสวยร่างกะทัดรัด ก่อนจะหันมามองเพื่อน
รุ่นน้องที่จับจ้องหญิงสาวคนเดียวในทีม แวดตาและรอยยิ้มทำให้มิสเตอร์
ห้วงหัวเราะหึๆ ในลำคอ...วันนี้หน้าจะมีอะไรสนุกๆ ให้ได้ชม

“ไง เรามาวอร์มกันบ้างดีไหม” มิสเตอร์ห้วงถามขณะที่ก็มียังคงนั่งมองไปที่จุดเดิม “ก็มี”

ชายหนุ่มสะดุ้ง อ่านภาษาท่าทางของเพื่อนรุ่นพี่แล้วเดินไปหยิบไม้เทนนิสตามไปที่คอร์ต

สองหนุ่มเริ่มจากการวอร์มเบาๆ แล้วก็สนุกกับการเล่นเกมเร็วขึ้น โซว์ฟีมีมือทั้งหยอดหน้าเน็ตและตบลูก วิ่งวนไปทั่วคอร์ต พริมหยุดตีกระทบบอร์ดมานั่งดูสองหนุ่มเพลิน ทั้งคู่ฟีมีมือสู้ผลัดกันแพ้ผลัดกันชนะ...มิสเตอร์ห้วงดูหนุ่มและดูดีเกินที่คิดไว้มาก ภาพที่จินตนาการไว้ก่อนเดินทางมาคือ คนจีนวัยกลางคนลงพุงหน่อยๆ ผมเริ่มบาง แต่ตัวจริงเป็นชายหนุ่มวัยสี่สิบต้นๆ ที่ดูดีสมวัย ร่างสูงแข็งแรงตามประกาศนอกร่างกายเป็นประจำ ส่วนก็มี...นี่เป็นครั้งแรกที่เธอเห็นเขาในลูคนักกีฬา หน้าซุ่มเหี้ยม ถ้าสาวๆ ที่คิดว่าก็มีในชุดสูทดูดีแล้ว ก็มีในชุดกีฬาโซว์กีฬาลำเนื้อเช่นนี้คงได้แต่บอกว่า เต็ดขาด

นั่งอยู่ครู่หนึ่ง ไมค์ เลขานุการหนุ่มที่เปลี่ยนเป็นชุดกีฬาเรียบร้อย แล้วก็มาชวนคุย พริมหพบว่าไมค์เป็นคนคุยสนุกทีเดียว ไม่นิ่งขรึมเหมือนภาพลักษณ์ในที่ประชุม เขาเป็นรุ่นพี่จบจากสถาบันเดียวกับเธอ แถมเป็นศิษย์เก่าวทยพี คือเคยผ่านการเทรนนานจากบริษัทอันดับโลกมาแล้วเช่นกัน แต่เขาออกมาก่อนที่จะเธอจะเข้าไปทั้งที่มหาวิทยาลัยและที่ทำงานเก่า ทั้งสองคุยถึงประสบการณ์ที่ผ่านมามากมาย กันอย่างถุกคอ ไมค์มีเรื่องเล่าและมีมุขมาเรียกเสียงหัวเราะเธอได้ตลอดการสนทนา เขาขอเบอร์ติดต่อส่วนตัวของเธอไว้ และพริมหก็ให้ไปเพราะยังงี้ก็ต้องติดต่อกันบ่อยๆ อยู่แล้ว

ก็มีเดินไปเก็บลูกที่หน้าเน็ตที่เขาพยายามหยอดแต่ไม่ข้าม เขายอมรับว่าสมาธิเริ่มไม่นิ่ง ห่วงเดินมาใกล้ๆ ทำที่มองไปทางผู้ช่วยของพวกเขาที่นั่งรออยู่ข้างสนามซึ่งตอนนี้หยิบโทรศัพท์ออกมากดแลกเปลี่ยนเบอร์โทรศัพท์กัน หนุ่มหล่อใส่เสื้อตี๋อินเตอร์ ซึ่เล่นเป็นกันเอง กับสาวสวยร่างเล็ก หน้าตาคมเข้มแจ่มใส ดูเป็นภาพที่น่ารักชวนมอง แต่ไม่ใช่สำหรับทุกคน

“ดูเหมือนไมค์จะแฮปปี้มาก เด็กคนนี้น้อนาคตไกล เมื่อคุณพริมนใจ”

ไมค์เป็นลูกชายคนเล็กของตระกูลธุรกิจใหญ่ที่มีกิจการหลากหลายในเกาะฮ่องกง แต่ด้วยความสนิทสนมส่วนตัว ผู้เป็นพ่อจึงฝากตัวมาเป็นผู้ติดตามเรียนรู้งานจากมิสเตอร์ห้วงที่ประสบความสำเร็จตั้งแต่อายุไม่มากนัก และดูเหมือนไมค์จะไม่ทำให้ผิดหวัง ชายหนุ่มตั้งใจทำงาน เก็บเกี่ยวประสบการณ์ เพื่อไปต่อยอดในธุรกิจของตนเองในวันข้างหน้า

ภีมไม่ตอบ แต่หน้าหนึ่งหันมองปรัมเพื่อนรุ่นพี่อย่างอดไม่ได้ ภีมเริ่มแน่ใจว่าไม่ใช่เพียงรูปลักษณ์ภายนอกที่ต้องตา แต่เขาถูกอรรถยาศัยใจคอของเธอ ไม่อยากให้เธอเป็นที่หมายปองของชายอื่นอีก...หวง เขายอมรับ เกือบลืมไปว่านอกจากสถานะปัจจุบันของเธอตามกฎหมายแล้ว ตัวเธอเองก็บอกชัดเจนว่าเธอมีครอบครัว เขาหรือใครแทรกเข้าไปไม่ได้

มิสเตอร์ห้วงหัวเราะหึๆ นึกสงสารไมค์อยู่ในใจที่ร้ออ่านเล่นของหวงก่อนร้องเรียกเลขาฯ ทั้งสองมาแข่งเป็นทีม

หลังจากแข่งเทนนิสและรับประทานอาหารเย็นพร้อมมิสเตอร์ห้วงและไมค์ พริมนก็ตามเจ้านายกลับมาที่สนามบิน ทั้งสองนั่งรอที่ห้องรับรองพิเศษสำหรับผู้โดยสารชั้นธุรกิจ พริมนเลือกซาร์ออนมาจิบในขณะที่ภีมดื่มกาแฟดำ ทั้งสองไม่แตะอาหารที่จัดไว้บริการเพราะยังอึดมาจากมื้อคาร์สเล็คริมอ่าวที่คู้ค่าจัดไว้ให้

ภีมมองหญิงสาวนิ่งๆ อย่างใช้ความคิด เพื่อนรุ่นพี่ที่แสนชาญฉลาด น่าจะจับความรู้สึกเขาได้เสียแล้ว หลายครั้งที่มิสเตอร์ห้วงตั้งใจยั่วให้เขาหลุดโดยเอาไมค์ผู้ช่วยหนุ่มมาอ้าง และดูเหมือนเจ้าตัวก็เต็มใจรับสมอ้าง สายตาผู้ชายด้วยกันที่มองอยู่ทำไมภีมจะดูไม่ออก ถ้ามิสเตอร์ห้วงตั้งใจกระตุ้นให้เขาเปิดเกมรุก ก็ต้องยอมรับว่ามันได้ผลอยู่บ้าง

หญิงสาวเงยหน้าจากโทรศัพท์ที่เพิ่งเช็กข้อความและตอบกลับ

“คุณพริมนเล่นเทนนิสเก่ง”

ก็มีเปิดหัวข้อการสนทนา พรึมยิ้มรับคำชมของเจ้านาย

“ตอนเด็กๆ พรึมเคยเป็นนักกีฬาเยาวชนค่ะ แต่ไม่ถึงกับติดทีมชาติ ไม่เก่งขนาดนั้น พอเข้ามหาวิทยาลัยไม่ได้ใช้โควตานักกีฬาเข้า เลยไม่ได้ซ้อม ต่อเนื่องเพราะเรียนหนักแล้วก็มีกิจกรรมอย่างอื่นอีกเยอะเลย”

ก็มียิ้มทิ้ง ดูเหมือนผู้หญิงตัวเล็กคนนี้มีอะไรให้เขาแปลกใจได้อยู่เรื่อย แม้วันนี้เขาจะไม่ได้ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องที่กำลังสงสัย แต่ก็ถือเป็นการเริ่มต้นที่ดี หญิงสาวดูเกร็งน้อยลงและเป็นกันเองมากขึ้น

ทั้งสองคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ทั้งเรื่องงานและเรื่องทั่วไปอีกพักใหญ่ มีมดูเวลาแล้วล้วงหยิบซองยาในกระเป๋าเสื้อสูทขึ้นมาส่งให้เธอ

“เหลือเวลาอีกครั้งชั่วโมงก่อนขึ้นเครื่องครับ ถ้าคุณพรึมทานตอนนี้ น่าจะออกฤทธิ์พอดีเวลา”

พรึมทำหน้าที่แปลกใจ วันนี้มีกิจกรรมที่แน่นเต็มวัน แต่เขาก็กยังมีเวลาใส่ใจรายละเอียดของลูกน้องซัดกับท่าทางนิ่งเฉยพูดน้อย เธอยกมือไหว้ขอบคุณก่อนรับซองยาไว้ ดูลังเลยังไม่ได้หยิบยาออกมา

“จริงๆ พรึมไม่ได้เมาเครื่อง”

“แต่แย่กว่าเมา เพราะคุณเหมือนจะเป็นลม ไม่ต้องห่วงครับ ถึงแล้วผมจะปลุก ถ้าคุณพรึมไม่ตื่นจริงๆ ยังไงผมก็จะหาวิธีไปส่งที่บ้านได้ รับรองด้วยเกียรติว่าตื่นมาตอนเช้า คุณพรึมจะตื่นมาที่บ้านตัวเองแน่นอน”

พรึมยิ้มกับคำรับรองแข็งขัน ต่อไปนี้ใครว่า มีม เศรษฐการ แสนจะเย็นชา เธอจะรีบแย้ง เขาใส่ใจแม้กระทั่งลูกทีมที่ไม่ได้มีความสำคัญทางธุรกิจของเขามากขนาดนั้น ในใจอดคิดขึ้นมาแวบหนึ่งไม่ได้ว่า...หรือเขากำลังใส่ใจเธอเป็นพิเศษ สิ่งที่เคยเฝ้าแต่เคยพูดกลับเข้ามาในความคิด

‘ฉันว่าอาจารย์มีมเขามองแกว่าะ พรึม’

ประโยคนั้นกลับมาก้องอยู่ในหัวอีกครั้ง...มันเป็นแค่ความคิดเพื่อเจ้อของเด็กสาว พรึมรีบตัดความคิดนั้นไปเสีย ชีวิตเธอทั้งปัจจุบันและอนาคตวางอยู่ในทางที่เธอเลือกแล้ว และคงยากที่ชายหนุ่มผู้แสนสมบูรณ์แบบอย่าง

เขาจะเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต

หลังจากแยกย้ายจากผู้เป็นนายที่ทำอากาศยานสุวรรณภูมิ โดยพริม ยืนยันจะขับรถที่นำมาจอดไว้ตั้งแต่เข้ากลับบ้านเอง และเขาก็ไม่ได้ขัดอะไร นั่น เธอก็ไม่มีเวลาอยู่ตามลำพังกับเจ้านายอีก อย่างไรก็ตาม กว่าสี่ปดาห์ที่ผ่านมา มีบางสิ่งเปลี่ยนแปลงไปอย่างน่าตกใจ และเธอมั่นใจว่าไม่ใช่เรื่องบังเอิญ ภูมิตั้งใจทำให้เธอเห็น แม้เจ้านายหนุ่มหล่อไม่พยายามเข้ามาใกล้หรือทำอะไรที่เป็นที่สังเกตุของคนอื่น เขายังคงขีมิ เฉียบ เนียบตามปกติ แต่เวลาประชุม หรือมีการพบปะที่แวดล้อมไปด้วยผู้คน บ่อยครั้งที่เขาจับจ้องเธอ รอยยิ้ม มุมปาก ตาเป็นประกายราวจะเปิดเปลือยความรู้สึกบนใบหน้าหล่อ่นั้นทำให้ พริมยอมรับว่าเธอหันเหี้ยวอยู่บ้าง

หวั่นไหวบ้าง...พริมถอนใจ ถ้าเธอเด็กกว่านี้ เป็นสาวน้อยวัยใส เจอ สายตาคู่ไหนเข้าไป เธอคงละลาย โดนเขาจับกลืนลงท้องไปเรียบร้อยโรงเรียน ภูมิ แต่กาลเวลาที่ผ่านไปทำให้พริมไม่ใช่สาวน้อยไร้เดียงสาอีกต่อไป เธอ วางตัวอย่างระมัดระวัง และเรียนรู้ที่จะรับมือคนที่เข้ามาในชีวิต คนที่จู่โจม แสดงความสนใจในตัวเธออย่างโจ่งแจ้ง เธอรับมือได้ไม่ยากนัก เพราะ ปฏิเสธไปได้ตรงๆ แต่สำหรับคนที่เหมือนจะสนใจ แต่ไม่ได้ทำอะไรให้เธอ ปฏิเสธได้ รับมือได้ยากกว่ามากนัก

หวังว่าจะเป็นแค่การบริหารเสน่ห์นิดๆ หน่อยๆ ตามประสาคนหล่อ และโสดที่มีแฟนคลับทั่วเมือง ถ้าเขาแค่หลอกให้อยาก แล้วก็จากไป เพื่อให้เธอเป็น 'ทิมทิม' อีกคน เขาก็ประสบความสำเร็จอยู่ เพราะถึงแม้ไม่ตั้งใจ และพยายามอย่างที่สุดที่จะไม่ให้เป็นอย่างนั้น พริมก็ต้องยอมรับความจริง ว่าเธออดไม่ได้ที่จะสอดส่ายสายตามองหาเขาในทุกๆ ที่ที่มีโอกาส

ภูมิ เศรษฐกิจการ เขาอันตรายต่อความรู้สึกมากกว่าที่เธอคิด เขาทำ อย่างนี้กับทุกคนรีเปล่า

พริม เธอกลายเป็นหนึ่งในสาวๆ ที่คอยติดตามความเคลื่อนไหว

อยากรู้ความเป็นไปของเขาในแต่ละวันเสียแล้ว

ถ้าไม่ใช่แค่การบริหารเสน่ห์เล็กๆ น้อยๆ ถ้าเขารุกจิ้งจิ้นมาเธอจะ
ทำอะไรดี ในสถานะเจ้านายและเพื่อนร่วมงาน เขาดีมาก จลลาด มองเกม
ขาด แต่ไม่ยึดความเห็นตัวเองเป็นใหญ่ เขาให้โอกาสที่มงานในการเสนอ
ความคิดเห็น ขยายความรับผิดชอบ เพิ่มความท้าทาย ทำให้งานไม่จำเจ
เธอมองเห็นลู่ทางความก้าวหน้าในตำแหน่งนี้ ถ้าหน้าที่การงานของเธอมียอัน
ต้องสะดุดด้วยเรื่องอื่นก็เป็นสิ่งที่น่าเสียดายอย่างที่สุด

สิ่งที่เธอต้องการที่สุดในตอนนี้คือความมั่นคงในหน้าที่การงาน เธอ
ต้องพร้อมสำหรับทุกสถานการณ์ที่อาจมาถึงในไม่ช้า

๒

พริมนิดแผ่เมฆงาน นึกภูมิใจในตัวเองที่ดันโพรเจกต์นี้จนจบและ
ได้รับคำชื่นชมจากลูกค้า เธอเหลือบมองนาฬิกา...ยังเหลือเวลาอีกสองชั่วโมง
กว่าจะเลิกงาน ซึ่งทุกคนในออฟฟิศต่างรู้ว่าถ้าไม่มีเหตุการณ์จำเป็นจริงๆ
เธอไม่เคยอยู่เกินเวลา แต่ตอนนี้เธอรู้สึกล้าจากการนอนดึก หัวสมองไม่
แล่น ร่างกายต้องการน้ำตาล ไม่สามารถฝืนต่อไปได้ เธอหยิบกระเป๋าสะตางค์
บอกผู้ช่วยหน้าห้องก่อนจะเดินลงไปหาของว่างยามบ่ายรับประทาน

มอคคา แพรบปูชิโน่เปะวิปครีมหายไปกว่าครึ่งแก้วด้วยความรวดเร็ว
มือเรียวกว่ากล่องใส่เค้กที่เธอเลือกกลับไปฝากที่บ้าน จังหวะที่พลิกบาน
ประตูออกไปนั้น สุภาพสตรีสูงวัยท่าทางภูมิฐานสวมชุดสูทกางเกงสีเข้มก็
เซถลาทำท่าจะล้มอยู่ตรงหน้า ไวกว่าความคิด ทหญิงสาวปล่อยมือจากแก้ว
กาแฟและกล่องเค้กรับร่างที่สูงโปร่งกว่าเธอจนล้มลงไปกองที่พื้นหึ่งคู้

“คุณป้า!” พริมร้องเสียงหลงพลางสำรวจ ดีใจที่หญิงสูงวัยผู้นั้นไม่
เป็นอะไรมาก เธอรีบหยิบแว่นสายตาที่ตกพื้นส่งให้แล้วประคองให้ค่อยๆ
ลุกขึ้นก่อนถาม

“คุณป้าเจ็บตรงไหนรีเปลาคะ นี่หนูเปิดประตูมาโดนใบไม้ใหม่คะเนี่ย ขอโทษจริงๆ นะคะ” เธอละล้าละลักพลาบยกมือไหว้ ช่วยจัดเสื้อผ้าของคนที่มีอายุมากกว่าให้เข้าที่ แล้วคว่ำกระเป๋าทิ้งที่ตักอยู่สูงให้

“ไม่ค่ะไม่ พี่มันไม่เรียบ ป้าสะดุดจะลืมนเอง โชคดีที่หนูมารับไว้ ขอบใจมากนะคะจ๊ะ หนูละเจ็บรีเปลา”

พริมถอนใจอย่างโล่งอก ดีใจที่เธอไม่ได้เป็นต้นเหตุให้ผู้สูงวัยเจ็บตัว “หนูไม่เป็นไรค่ะ ขอเท้าคุณป้าพลิกใหม่คะ ถ้าเดินไม่ไหวเดี๋ยวหนูช่วยประคอง รถอยู่ที่ไหนคะ”

หญิงสูงวัยยิ้มอ่อนโยนที่อีกฝ่ายมีน้ำใจ...เธอดูมีอายุก็จริง แต่ห่างไกลจากคำว่าแก่ ทำทางทะมัดทะแมงคล่องแคล่วกว่าวัย

“ป้าไม่เป็นไรค่ะ แต่แก้กหนูสิ สงสัยไม่ได้ทานแล้ว เสียตายจริง”

พริมมองตาม เห็นแก้วกาแฟหกเลอะเทอะกับกล่องเค้กสภาพยู่ยี่ เลยยิ้มแหย

“ไม่เป็นไรค่ะ เดี่ยวพุงนี้หนูมาซื้อใหม่ได้” เธอเหมาเค้กที่ชอบเกลี้ยง ถาด เลยหมดสิทธิ์เดินกลับเข้าไปซื้อเพิ่ม

ชายวัยกลางคนที่ดูเหมือนเป็นคนขับรถรับจ้างมา พร้อมกับที่พนักงานร้านเค้กช่วยออกมาเก็บกวาด พริมเอ่ยขอบคุณพนักงานร้านอย่างเกรงใจที่เพิ่มงานให้ อีกฝ่ายยิ้มหวานให้พี่คนสวยที่แวะมาซื้อเค้กและให้ทิปประจำ... เมื่อเห็นสถานการณ์คลี่คลาย ผู้สูงวัยกว่ามีคนอยู่เป็นเพื่อนเธอก็ขจัดตัว

“ถ้าคุณป้ามีคนมารับแล้ว หนูขอตัวกลับขึ้นไปทำงานก่อนนะคะ” เธอว่าพลาบยกมือไหว้ลา

“หนูทำอยู่ตึกนี้หรือจ๊ะ เอ่อ หนู...”

“พริมค่ะ”

“งั้นป้าไม่รบกวนแล้วค่ะ หวังว่าวันหลังคงได้มีโอกาสเจอหนูแถวนี้อีกนะคะ”

“หนูกินเค้กร้านนี้บ่อยค่ะ ยังไงหนูลานะคะ” พริมยกมือไหว้ ยิ้มหวาน

ก่อนเดินจากไป

หญิงสูงวัยมองตามหญิงสาวร่างเล็กบอบบางอย่างเอ็นดูในน้ำใจ ก่อนหันไปชักพนักงานร้านเค้กถึงรายการที่หญิงสาวสั่งเมื่อครู่ แล้วสั่งอะไรบางอย่างกับคนขับรถประจำตัว

เย็นนั้นพริมตัดสินใจไม่เริ่มโปรเจกต์ใหม่ เธอวางแผนงานคร่าวๆ สำหรับวันรุ่งขึ้น แล้วกลับบ้านก่อนเวลาโดยแวะซูเปอร์มาร์เก็ตใกล้บ้านซื้อขนมไปชดเชยเค้กของเดิม เธอไม่ทราบเลยว่าหลังจากที่เธอออกไปไม่นาน ผู้ช่วยหน้าห้องต้องหน้าตาดำกับการมาเยือนของแขกสุดพิเศษ ที่ทำให้เจ้าหล่อนไปไม่ได้ให้ออฟฟิศฟังได้อีกหลายวัน

เช้าวันต่อมาพริมมาทำงานแต่เช้าตรู่ แล้วก็ต้องแปลกใจที่บนโต๊ะทำงานเธอมีกล่องเค้กร้านประจำ เมื่อมองผ่านช่องใส่กุญแจก็เห็นเค้กโปรดของเธอ พริมเหลือบมองนาฬิกา ปกติยามเช้าที่ร้านขายแต่ขนมอบอื่นๆ ส่วนเค้กต้องรอหลังสิบโมง ใครหนอไปจัดเค้กกล่องนี้มาให้เธอในเวลานี้ได้ ใบหน้าของสุภาพสตรีที่เธอช่วยไว้เมื่อวานผุดขึ้นในหัว พริมเหลือบเห็นการ์ดเล็กๆ ที่ข้างกล่องจึงพลิกขึ้นดู

หนูพริม

ขอบคุณสำหรับน้ำใจค่ะ แทนเค้กที่หล่อนไปเมื่อวาน

ภาวิดา เศรษฐกิจการ

“พี่พริม” กิ่ง ผู้ช่วยหน้าห้องของเธอถลาผ่านประตูที่เธอมักจะเปิดกว้างทิ้งไว้เข้ามา ทั้งสีหน้าและน้ำเสียงตื่นตันทันอย่างปิดไม่มิด หญิงสาวยิ้มทำตาโต “เมื่อวานพอพี่พริมออกไปแป๊บเดียว คุณก็มาถึงมาถามหาพี่”

“อ้าวเธอ แล้วคุณชิมว่าอะไรไหม พี่กลับไปก่อน”

เธอพยายามปะติดปะต่อเรื่อง เดือนกว่าแล้วที่ทำงานด้วยกันมา แม้

จะรู้ว่ามิ้มไม่ใช่คนจุกจิกกับการขาดลามาสาย แต่การให้เจ้านายลงมาตาม แล้วพบว่าเธอไม่อยู่ที่โต๊ะในเวอลางานก็ไม่ใช่เรื่องที่น่ายินดีนัก

“อើย ไม่ว่าอะ แต่คุณมิ้มไม่ได้มาคนเดียว พาคุณแม่มาด้วย หนูก็เพิ่งเห็นคุณแม่คุณมิ้มครั้งแรก คนอะไรแกก็ยังช่วยสวย ดูผู้ดี”

พริมพลุกดูการ์ตูนในมือ ส่งให้เด็กสาวผู้ช่วย “เด็กนี่จากคุณแม่คุณมิ้มรีเปลา ชื่อคุณภาวิดา”

หญิงสาวยิ้มปลื้มราวกับตัวเองเป็นคนได้รับของเสียเอง “ใช่ค่ะ เมื่อเข้าหนูเป็นคนรับมาจากข้างล่างเอง หนูรู้เรื่องหมดแล้ว แหม พี่พริมนี่โศคติมากเลยนะคะ เป็นหนูนะ หนูคงดีใจมากเลย เหมือนนางเอกได้ช่วยแม่ของพระเอก แล้วคุณแม่ก็จะปลื้มหนูรับเป็นลูกสะใภ้”

แม้รู้ว่าหญิงสาวพูดเรื่อยเปื่อยชวนฝันตามประสาแฟนคลับ ไม่ได้จริงจังอะไรนัก แต่พริมก็อดที่จะส่ายหน้า หัวเราะขำไม่ได้ ลูกน้องเธอถึงจะลั่นๆ เป็นแหล่งรวมข่าวบันเทิง มีเรื่องดาราหนุ่มที่เธอไม่รู้จักมาเล่าให้ฟังไม่เว้นแต่ละวัน แต่ถึงเวลาทำงานก็ทำเสร็จเรียบร้อยดีไม่มีอะไรให้ตำหนิได้

“เพื่อเจ้อใหญ่แล้วเรานี้ อ๊ะ เอาไปให้แม่บ้านจัดใส่จานให้พี่ชั้นหนึ่งนอกนั้นไปแบ่งๆ กันกิน”

หญิงสาวยกมือไหว้ขอบคุณ รีบรับเค้กออกไปจัดการ และคาดว่าเรื่องได้รับประทานเค้กจากคุณแม่คุณมิ้มจะกลายเป็นหนึ่งในหัวข้อสนทนาประจำวันในหมู่มิ้ม

พริมถอนใจในความบังเอิญ ดูเหมือนเจ้านายหนุ่มจะไม่ยอมให้เธอเลิกคิดถึงเขาจริงๆ อย่างน้อยตอนนี้เธอก็ได้รู้แล้วว่ามิ้มได้เซื้อหน้าตาดีมาจากใคร

เจ้าของใบหน้าหล่อที่สาวๆ กำลังพูดถึงกันทั้งออฟฟิศในขณะนี้ กำลังนั่งหม่นปากกาในมืออย่างครุ่นคิด เป็นครั้งแรกที่มิ้มนี่ก็อยากให้แม่เจ้ากี้เจ้าการกับเขามากกว่านี้ ทั้งที่ตลอดมาเขาภูมิใจเสมอที่มีแม่ทันสมัยและให้อิสระ

แก่เขาทุกอย่าง... จากเหตุการณ์เมื่อวานแม่แสดงออกให้เห็นว่าถูกชะตา กับหญิงสาวที่รบกวนจิตใจเขามาตลอด แน่แน่นอนว่าสายตาดูเฉียบคมของมารดา มองปราดเดียวก็รู้ว่าเขาคิดยังไงกับเธอ สงสัยเขาจะแสดงท่าทีกระตือรือร้น ออกนอกหน้าที่จะเดินลงไปเป็นเพื่อนเพื่อขอบคุณพริ้ม แต่มารดาก็ยังคงเป็นผู้หญิงฉลาดในการวางตัว ไม่ก้าวกายเรื่องส่วนตัวแม้กระทั่งเรื่องของลูกตัวเอง

หวังว่าถ้ามารดาได้รับรู้เรื่องวุ่นๆ แล้ว จะยังคงปลื้มหญิงสาวของเขาอยู่

สำหรับครอบครัว ภิรมย์ค่อนข้างมั่นใจว่าพ่อแม่ของเขาจะไม่ใช่เป็นอุปสรรค トラบไตที่เขาจัดการปัญหาคาราคาซังทุกอย่างให้เรียบร้อย ไม่กระทบกับภาพลักษณ์และศีลธรรมอันดี... เขาโตพอที่จะตัดสินใจเรื่องนี้เอง ได้โดยไม่ต้องขออนุญาตใคร ส่วนสังคมจะคิดยังไงกับเรื่องที่เขาจะแต่งงานกับผู้หญิงที่เคยมีครอบครัวมาแล้ว ภิรมย์ไม่ปล่อยให้ผลลัพธ์การตัดสินใจแต่อย่างใด เขาเชื่อว่าคุณค่าของผู้หญิงคนหนึ่งไม่ได้อยู่ที่พรหมจรรย์ แต่อยู่ที่ตัวตนของเธอ นิสัยใจคอ การวางตัว เขาต้องการเพื่อนคู่คิด แม่ของลูก คนที่จะร่วมทุกข์ร่วมสุขกันไปพร้อมๆ กัน และพริ้มคือคนคนนั้นที่เขาอยากให้เป็น

สิ่งที่เขาต้องสืบคือเรื่องสถานภาพของเธอต่างหาก ถ้าตอนนี้เธอไม่มีใครแล้วทำไมถึงปล่อยเรื่องนี้ทิ้งไว้หลายปี ตลอดเดือนที่ผ่านมา นอกจากเขาคงไม่มีใครในบริษัทคิดว่าเธอมีครอบครัวแล้ว พริ้มมาทำงานและกลับบ้านตรงเวลา ไม่เคยมีใครมารับมาส่ง ไม่เคยพุดถึงผู้ชายคนไหนเป็นพิเศษ ไม่มีรูปใครอยู่ในห้องทำงาน

ภิรมย์ขยับเงาไหลลง ปลดกระดุมที่คอเสื้อลงมาสองเม็ด ร่างหนาแน่นพิงพนักเก้าอี้ หลับตาลง... ในเมื่อช่วงสัปดาห์ที่ผ่านมา เขาก็แสดงท่าทีให้เห็นแล้วว่าเขาไม่ได้คิดกับเธอแค่เจ้านายและลูกน้อง แม้เธอดูประหลาดใจ แต่เขาก็มั่นใจว่าเธอไม่มีที่ท่ารังเกียจ สายตาเธอเวลาแอบมองยามที่คิดว่า

เขาไม่เห็น แม่ไม่มีรอยวาบหวามแต่ก็แสดงให้เห็นว่าเธอเองก็สนใจเขาเช่นกัน
ก็มีตัดสินใจได้จึงหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา กดโทร. ออกรอสัญญาณ

“ฮัลโล่ อู๋”

เสียงอีกฝ่ายรับทันที เสียงเหมือนกลัวหัวเราะในลำคอ ยามตอบมา
ว่า

“ไงพี่มิม พี่โทร. มาช้ากว่าที่ผมคิดไว้ไปหนึ่งเดือนนะ”

มิมวางสายจากอันวุฒันญาตีผู้น้อง คำเดียวที่หลุดเข้ามาในหัวตอนนี้
คือ ‘ก๊าก’ นำแปลกที่รอบนี้อันวุฒันเจ้าพ่อกรมข่าว ไม่ให้ความกระจ่าง บอก
ไม่หมด เมื่อเขาชักหนักเข้า เจ้าน้องตัวดีก็บ๊ายให้เขาไปถามเอมมิกาผู้เป็น
น้องสะใภ้เอาเอง ซึ่งเป็นทางเลือกที่เขายังไม่ทำในตอนนี้อย่างน้อยสิ่งที่เขา
ได้รับคำยืนยันจากอันวุฒันคือ พริมกลับมาจากต่างประเทศโดยชายหนุ่ม
อีกคนไม่ได้ตามกลับมาด้วยจริง ทั้งสองแยกกันอยู่มากกว่าสองปี และนั่นก็
เพียงพอที่เขาจะรุกต่อไป

ประตูที่เปิดออกพร้อม ร่างสูง หน้าขรึม ในชุดสูทที่ก้าวออกมา ทำให้
พนักงานสามสี่คนที่เกาะโต๊ะจินดาคุยเล่นกันอยู่นั้นเงิบเสียงลงเล็กน้อย
มิมมองปราด และแน่นอนว่าคนแรกที่เขาเห็นคือเธอ ผู้หญิงที่ทำให้เขา
วุ่นวายใจมาตลอดทั้งเช้า

“คุณมิมมาพอดี สรุปรว่าวันเสาร์นี้คุณมิมจะขับรถตามไปพักയാဝေ
แล้วกลับตอนหัวค่ำเลยรีเปล่าคะ” จินดาถามผู้เป็นนาย

มิมเลิกคิ้ว ตอบจินดา แต่สายตามองพริมซึ่งดูอีกอักอึดอัดชอบกล

“ครับ คุณจินดามีอะไรรีเปล่า”

“ดีเลยคะ เอาอย่างนี้ คุณพริมก็ไปตอนเช้าพร้อมทุกคนกับรถตู้บริษัท
แล้วตอนเย็นถ้าไม่ยกค้ำก็กลับมากลางกรุงเทพฯ พร้อมคุณมิม”

พริมดูอึ้งไป ก่อนบอกเสียงเบาๆ ว่า “เออ พริมเกรงใจคะ เผื่อคุณ
มิมมีธุระที่ไหนต่อ”

เสียงชายหนุ่มอีกคนในที่มืดแทรกขึ้นมา “พี่พริมอยู่ต่อเถอะครับ ลูกค้าเจ้านี้สเปอร์ต ใจดีมาก อาหารที่พักเติมที่ ถ้าพี่พริมไม่อยากไปเฮฮากับพวกผม พี่ไปสปาในโรงแรมก็ได้ รอบก่อนพีมั่นลองไปแล้วดีใจ”

หนึ่งสาวในที่มืดรีบพยักหน้าหงึกๆ

“สปาเรีตจริงๆ ค่ะพริม อยู่เถอะค่ะ พอดอนเข้าตื่นแล้วเราก็น้ำวเสีจจ เพื่อเวะตลาดน้ำเปิดใหม่ซื้อขนมก่อนเข้ากรุงเทพฯ ด้วย”

พริมลองคำนวณเวลา ในเมื่อวันเสาร์หมดไปทั้งวันในการทำงาน เธอไม่อยากเสียเวลาวันอาทิตย์อีกก่อนวัน แต่การนั่งรถกลับมาตามลำพังกับเจ้านายผู้ซึ่งมีความสามารถพิเศษในการหว่านเสน่ห์ตลอดเวลาไม่ว่าจะโดยตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ตาม ก็ไม่ใช่ทางเลือกที่ปลอดภัยต่อความรู้สึกของเธอนัก

“กลับกับผมได้ ถ้าคุณพริมไม่รังเกียจ”

เขาตัดบทเสียขริม พริมสะดุ้งเมื่อเห็นตาคู่นั้นมีแววท้าทาย ราวกับจะบอกว่าหรือเธอจะไม่กล้า พริมแอบถอนหายใจเบาๆ

“จ้ะรบกวนคุณกิมด้วยนะคะ เตี่ยวพริมจะเอารถมาจอดไว้ที่บริษัท”

ผู้เป็นนายพยักหน้า รับคำ ก่อนเดินผ่านไปโดยไม่แสดงอาการรับรู้ถึงสีหน้ากังวลของเธอ แน่ละ เขาเกือบกลืนยืมไว้ไม่อยู่ โอกาสอยู่กันตามลำพังหายากยิ่ง คราวนี้เขาควรทำอะไร ให้คืนหน้าเสียที

๗

ก็มีมองที่ทีมงานของเขา รวมทั้งเธอคนนั้นวิ่งวุ่นสรุปข้อมูล ในขณะที่เขานั่งจิบเบียร์เย็นๆ คุยกับลูกค้ารอที่ริมหาดพัทยา แวนกันแดดถูกหยิบมาใช้และมันก็ช่วยอำพรางสายตาได้เป็นอย่างดี แม้เขาไม่ได้แสดงออกโจ่งแจ้ง แต่ก็ไม่ได้ปิดบังมิตชิดเช่นเวลาอยู่ที่บริษัท ฉะนั้นเขาจึงมั่นใจว่าลูกทีมที่เขาคัดเลือกมาเองกับมือล้วนแต่มีทักษะพิเศษในการวิเคราะห์ มองความน่าจะเป็น และประเมินสถานการณ์ แน่แน่นอนว่าหลังจากเขากลับไปพร้อมพริมนิวยอร์กในวันนี้ ทั้งคู่ย่อมตกเป็นหัวข้อในการสนทนาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ หวังว่าการออกตัวรอบนี้จะไม่ใช้การตัดสินใจที่ผิดพลาด

จังหวะเดียวกันกับที่ลูกค้าขอตัวเลี้ยงไปรับโทรศัพท์ โทรศัพท์มือถือของเขาก็มีข้อความเข้ามาใหม่เช่นกัน

ภาพแม่ของเขา คุณนายภาวิดา กับเด็กชายตัวเล็กกลมแก้มยุ้ยในอ้อมกอดทำให้เขามยิ้ม นี่แม่เขาเอาจริงใช่ไหม เขารู้มานานว่าแม่เขาอยากมีหลานและอยากเป็นคุณย่าสุดเปรี๊ยะไม่ต้องรอถึงแก่ แต่แม่ก็ไม่เคยรูกหนักจนกระทั่งวันนี้ เมื่อเลื่อนดูภาพต่อไป เขาถึงกับหัวเราะออกมา เพราะคุณ

ภูมิ พ่อผู้แสนจะเคร่งขรึมของเขาคลายร่างเป็นเบาะรองนอนให้เจ้าเด็กตัวน้อยเสียแล้ว ภาพพ่อเขาเอนกายบนเก้าอี้โยกมีเด็กชายนอนคว่ำอยู่บนอก ถือเป็นสิ่งมหัศจรรย์ที่เขาไม่เคยจินตนาการได้เองจนเห็นภาพนี้

มือหนักดโทร. ออก และผู้เป็นแม่ก็รีบรับทันที รวากับเกรงว่าเสียงโทรศัพท์จะรบกวนใครบางคน

“ก็มีเธอลูก แม่ไม่อยากโทร. ไปกววนเพื่อมีประชุมอยู่”

เสียงแม่กระซิบเบาจนกิมนึกขำ เขาถามกลับไปด้วยน้ำเสียงกลัวหัวเราะ

“ไปเอาลูกใครเขามาเล่นในบ้านครับ”

“ลูกอิจฉาของหนูแอมกับอู น่ารักมากๆ เลย ชนสุดๆ เอามาตั้งแต่สายๆ นี่เพิ่งจะยอมนอน” คุณภาวิตาพูดถึงคู่หลานชายหลานสะใภ้ที่แต่งงานกันมาหลายปี พยายามจะมีลูกอยู่ แต่ก็ยังไม่มีเสียที

“เฮ้อ...แล้วสองคนนั้นไปเอาลูกใครมา”

“แม่ก็ไม่รู้เหมือนกัน ว่างถาม เตรียมหน้าเตรียมขนม หลานวิ่งไปวิ่งมา แค่นี้ก็หมดเวลาแล้ว”

กิมนึกภาพตามแล้วหัวเราะออกมาเสียงดัง “แล้วแอมอูไปไหนล่ะครับ ทำไมกลายเป็นคุณพ่อคุณแม่นอนซะได้”

คราวนี้คุณภาวิตาอดหัวเราะเบาๆ ไม่ได้ “อ๊อ้ย สองคนนั้นนะหมดสภาพ บอกเหนื่อยมาก เลี้ยงมาตั้งแต่เช้าเลยขอหนีไปกินกาแฟ นี่คงใกล้กลับมาแล้ว แต่เขาคงไปรับกันมาบ่อย มีคาร์ซีตกับของเล่นเด็กเต็มเบาะหลังเลย สงสัยอยากมีลูกของตัวเองเต็มที”

กิมหัวเราะ แม่เขาเจียบเสียงไปก่อนบอกเบาๆ

“กิม แค่นี้ก่อนนะ คุณพ่อเรียกแม่แล้ว สงสัยขอเปลี่ยนมือ จะไปเข้าห้องน้ำ บายจ๊ะ”

แม่เขาตัดสายไปดื้อๆ ทิ้งให้กิมนั่งงงๆ หัวเราะอยู่คนเดียว พลันสายตาเขาก็เบนไปจับที่ร่างบางในห้องทำงานกระจกใส เธอดูมุ่งมั่นยามพิมพ์

ข้อมูลลงในคอมพิวเตอร์พกพา...ก็มีได้แต่ยิ้มกับตัวเอง แต่ก่อนเขาเคยแสวง
 ยามเพื่อนๆ เรียกผู้หญิงที่หมายปองว่าแม่ของลูกในอนาคต คราวนี้ถ้าเขา
 เป็นคนที่ถูกแสวงบ้างก็คงไม่เป็นไร เพราะนั่นคือสิ่งที่เขาอยากให้เป็นจริงๆ

“คุณยิ้มกับคุณพริมนะจะไม่อยู่รับประทานอาหารด้วยกันก่อนจริงๆ
 เหมอครับ วันนี้ทางครัวบอกว่านูสตมากๆ อยากให้ได้ลองชิม”

ลูกค้าพยายามรั้งให้อยู่ต่อ แต่จากประสบการณ์ก็มีทราบดีว่าถ้าเริ่ม
 จากกินอาหารก็มักจะยาว คู่กันทั้งเรื่องงานและเรื่องอื่นติดพันและยากที่
 จะปลีกตัวภายหลัง

“วันนี้ผมขอตัวก่อนละกันครับ รอบหน้าไม่พลาดแน่ แต่รับรองว่าทีม
 ที่อยู่ตอนนี้ไม่ทำให้แม่ครัวผิดหวังแน่ครับ ยังไงฝากไว้ด้วยละกัน”

ยิ้มแสวงลูกทีมที่มีสีหน้าตื่นตันทรมมืออาหารหลังจากทำงานหนักมาทั้ง
 วัน

“ไม่ต้องห่วงครับ ถ้าไม่อิมจนเดินไม่ไหว ผมไม่ปล่อยไปแน่ๆ”

ทุกคนหัวเราะอย่างอารมณ์ดี ลูกทีมยกมือไหว้ลาเจ้านาย มองหนุ่ม
 สาวทั้งคู่สลับไปมา พร้อมยิ้มให้กันอย่างมีเลศนัยแต่ไม่ได้เอ่ยอะไรออกมา
 ยิ้มยิ้มมุมปากอย่างรู้ทันก่อนเดินเลี้ยวออกมา

พริมเดินตามเจ้านายไปที่ลานจอดรถ รุ่งๆ เจ้าของร่างสูงบึกกว้างตั้ง
 ตรงด้านหน้าก็หยุดเดินแล้วหันมามองเธอ

“ผมหิว”

“อ้าว” พริมทำหน้าเหลือ เมื่อก็เขาชวนกินก็ปฏิเสธ แล้วนี่คือจะกลับ
 เข้าไปหรือไงดี

“กลับเข้าไปยังทันนะคะ รีบกินก่อนแล้วค่อยไปก็ได้” เธอบอก

ยิ้มส่ายหน้า ยิ้มคล้ายเด็กชายเจ้าเล่ห์ยามได้ของถูกใจ

“เราไปหาอะไรอร่อยๆ ที่ไม่ซ้ากินกันดีกว่า เต๋ยวผมพาไป” ว่าแล้ว
 เขาก็กดเปิดประตูรถ เอ้อมมือไปดึงบานประตูค้างไว้ ยืนประจบหลังเหมือน

จะต้อนเธอเข้าไปโดยไม่มีทางเลี้ยงออกมาได้

กิม เศรษฐการ นี่เขากำลังเริ่มหว่านเสน่ห์หรือบิหม่ออีกแล้วใช่ไหม

คนที่บอกว่าหิวดูจะหิวจริงไม่ใช่แค่อ้าง...ร้านเล็กๆ บ้านๆ ในซอยเล็ก เลี้ยวโค้งไปมาที่เธอแอบมองโลกในแง่ร้ายว่า...หรือเขาคิดจะพาเธอมาทำ มิติมิร้าย มีอาหารที่อร่อยสดรสจัดจ้านสมกับที่คนเสาะหาทางพามาगरันตี ปริมยอมรับว่าอาหารร้านนี้อร่อยกว่าร้านดังๆ ริมทะเลที่เธอเคยไปกินเสีย อีก กิมดูคล่องแคล่วสมกับตำแหน่งนักชิมมือสมัครเล่นที่มีตารางชีวิต ค่อนข้างแน่นตลอดเวลา เขาโทร. จองโต๊ะตั้งแต่ขึ้นรถ สั่งอาหารจานเล็กไว้ ห้าอย่าง แกรมสังน้ำพริกไข่ปู และแกงคั่วปูทะเลยอดมะพร้าวอ่อนสองชุด ห่อกลับบ้าน โดยบอกว่าให้ตั้งโต๊ะรอไว้ได้เลย

นี่เธอควรชมว่าคุณจินดาเลขานุการผู้ทรงประสิทธิภาพเทรนนายมา ดี หรือว่าเป็นเพราะนายจัดระบบตัวเองได้ดีอย่างนี้ เลขาฯ เลยก่งตามไปด้วยนี่ ปริมมองชายหนุ่มที่เคี้ยวกั๊กทอดกระเทียมอย่างเอร็ดอร่อยตรงหน้า อย่างที่

กิมเงยหน้ามาทันเห็นเธอมองอยู่พอดี ดวงตาพราวระยับนั้นมองมา คล้ายกับจะถามว่า 'มองหน้ามีอะไร หลงเสน่ห์ผมแล้วหรือ' ปริมรีบเสก้มมองอาหารในจาน ตักหมึกหนึ่งมะนาวรสดีตรงหน้ารับประทาน

อาหารทำจานตรงหน้าพร้อมไปอย่างรวดเร็ว อีกครั้งที่กิมยิ้มมองหญิงสาวตรงหน้า ปริมรับประทานอาหารอย่างเอร็ดอร่อย ไม่เหนียมอายห่วงสวสนับเป็นความสุขของคนชอบสั่งอาหารเช่นเขา

“ร้านนี้เป็นร้านโปรดของคุณพ่อคุณแม่ผม” ชายหนุ่มเอ่ย

ปริมทำตาโต นึกภาพคุณภาวิดาที่ดูภูมิฐานมานั่งกินอาหารในบ้านๆ นี่ไม่ออก แต่ก็คงดูคล้ายๆ คนตรงหน้าที่แม้จะอยู่ในชุดลำลอง ไม่สวมสูทให้เกะกะ เขาก็ยังดูดีอราบ่เปล่งประกายไม่เข้ากับร้านอาหารเล็กๆ ในซอยลึกนี้เลย

เมื่อเห็นเจ้าของดวงตากกลมโตเหมือนตั้งใจฟัง เขาจึงเล่าต่อ “เดิมทีพื้นเพครอบครัวฝั่งคุณพ่อผมเป็นคนชลบุรีครับ มีกิจการอยู่แถบนี้ เลยได้เดินทางไปมาบ่อย ส่วนคุณพ่อผมเรียนนิติ ทำงาน เปิดสำนักงานกฎหมายที่กรุงเทพฯ มีเวลาเมื่อไหร่ก็จะชวนกันขับรถมาหาอะไกรีนกัน แต่ก็มีเวลาน้อยครับ ตอนผมเด็กๆ คุณพ่อกำลังยุ่งมาก”

“คุณพ่อคุณภีมเป็นนักกฎหมายเหรอคะ”

หญิงสาวถามทันทีอย่างสนใจ ทำให้ชายหนุ่มหรีตา...คิดว่าเธอกำลังต้องการความช่วยเหลือ จึงอดถามไม่ได้

“ใช่ครับ ถ้าคุณภีมมีอะไรให้ช่วยบอกได้นะ ไม่ได้จะไม่มี แต่พ่อผมนี่มือหนึ่งเลย”

พริมหลุดตาล “อ้อ ไม่มีอะไรคะ พริมห่วงอยากทราบไว้”

ภีมยังติดใจอยู่ แต่ในเมื่อเธอไม่อยากจะเล่า เขาจะปล่อยให้ไปก่อน

“น้ำพริกไข่ปูนี้เป็นเมนูเด็ดที่คุณแม่ต้องสั่งทุกครั้ง ส่วนแกงคั่วปูของคุณพ่อผมชอบมาก ปกติวันอาทิตย์ผมไปกินข้าวบ้านคุณพ่อคุณแม่ เลยสั่งไปด้วยเลย อีกชุดหนึ่งฝากกลับไปให้คุณแม่คุณชิมด้วยนะครับ เดี่ยวถึงบ้านแล้วคุณเอาแช่ตู้เย็นไว้ พู่นี้เอามาอุ่นกินได้ เพื่อติดใจต้องพาคุณแม่กลับมากินอีก”

พริมหลุดตาลเห็นหัวของคุณในความมีน้ำใจของเขา ภีมมองหญิงสาวพลางว่า

“ผมคงดูแก่มาก คุณพริมหลุดตาลหัวเราะเลย”

น้ำเสียงนั้นเหมือนจะงอน พริมหลุดตาลกับทำหน้าที่ไม่ถูก

“เอ่อ...” หญิงสาวอีกอึก ก่อนบอก “คุณภีมคงจำไม่ได้ แต่พริมหลุดตาลเคยเรียนวิชาที่คุณภีมสอน เลยติดใจว่าอาจารย์ภีมมาตั้งแต่ตอนนั้น”

ภีมยิ้มกว้าง “อาจารย์ภีม...ผมไม่ได้ยินมาหลายปี ยังคิดอยู่ว่าคงไม่มีใครจำได้”

“จำได้สิคะ ตอนนั้นอาจารย์ภีมดังมาก ไม่มีสาว ๆ คนไหนในคณะ

“ไม่รู้จั๊ก ขนาดสาวนอกคณะก็สมัครเป็นทีมภิรม” หลุดพูดออกไปแล้วก็แทบ
อยากเอามือปิดปากตัวเอง

ภิรมหัวเราะเบาๆ กับท่าทางเขินอายของเธอ “ทีมภิรม ตอนผมได้ยิน
ครั้งแรกจากนายอู...ผมหมายถึง ดร. อนุวัฒน์ ผมคิดว่าเขาแค่ล้อผมเล่น”

พริมหหัวเราะเบาๆ อยากรู้เหมือนกันว่าถ้าเธอเล่าสิ่งที่สาวๆ กรีดพูด
ถึงเขาแล้ว เขาจะว่าอย่างไรบ้าง แต่อย่าเลย แค่นี้ก็ดูเหมือนเขาจะมั่นใจใน
เสน่ห์อันเต็มเปี่ยมของตัวเองอยู่แล้ว คงไม่จำเป็นต้องเพิ่มอีกให้อีก

“ผมไม่เห็นคุณหักตอนที่เราเจอกัน นึกว่าจะลืมกันไปแล้ว”

น้ำเสียงนั้นเหมือนจะเศร้า จนพริ่มไม่แน่ใจว่าควรจะตอบอะไร ทั้งคู่
นิ่งไปอีตใจ ภิรมเหมือนลั้งเล มองหน้าหญิงสาวเหมือนอยากพูดอะไรแต่ไม่
พูดออกมา ในที่สุดเขาก็ตัดสินใจ

“พริ่มครับ...”

น้ำเสียงนั้นต่างไปจากปกติจนพริ่มรู้สึกกลัว เธอถอยหลังนั่งตัวตรง
โดยอัตโนมัติ ก่อนบอกพลาจคว่ากระเป๋าชิ้นมาแนบตัว “คุณภิรมคะ นี่ก็ใกล้
ค่ำแล้ว พริ่มว่าเรากลับกันดีกว่าค่ะ”

ภิรมชะงัก ลอบถอนหายใจเบาๆ เรียกคิดเงิน ไม่ลืมคว้าถุงอาหาร
เตรียมตัวเดินทางกลับ